

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

23

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Η ΘΡΥΛΙΚΗ
ΝΑΓΙΑ...

ΕΧΑΣΑΜΕ τή Νάγια με τὸ βέλο νὰ βαδίζη μέσα στην τρομερὴ ζούγκλα τοῦ Μαύρου Κόρρακα, παρακολουθώντας τὴ συνοδεία τῶν ἀπαίσιων βασιανιστῶν μετὰ τὰ μαστίγια καὶ τῶν δυστυχισμένων μαύρων ἀχθοφόρων, ποὺ οἱ πλάτες τους εἶναι χαρακωμένες τρομακτικὰ ἀπὸ τὸ μαστίγωμα καὶ γεμάτες αἷμα... (*)

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Ὁ Ἐμπόρος τοῦ θανάτου».

Ἄς ἀκολουθήσουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς τὴν πανώρια κοπέλλα, γιὰ νὰ δοῦμε τί σκοπὸ ἔχει πηγαίνοντας πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ συνοδεία, ἀναβάλλοντας γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἀκόμα καὶ τὸν ἀρχικὸ της σκοπὸ, δηλαδή νὰ φτάσῃ κοντὰ στὸν πατέρα της, ποὺ ἔχει τὴ διαίσθησι ὅτι κινδυνεύει....

Ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ νὰ σχεδιάζῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βοηθήσῃ τοὺς δυστυχισμένους μαύρους νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἀποκρουστικοῦ λευκοῦ κυρίου τους ποὺ πηγαίνει μπροστὰ, ὀδηγώντας τους μέσα ἀπὸ τὸ γεμάτο θανάσιμες παγίδες παρ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

θένο δάσος...

Μέ ποιο μέσον όμως έχει βάλει στον νοῦ της πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτή, ὁλομόναχη, νὰ τὰ βάλη με τóσους φοβεροὺς κακούργους;

Ὅπωςδήποτε, ἡ ἀτρόμητη κοπέλλα ἔχει καταστρώσει τὸ σχέδιό της μὲς στὸ μυαλό της καὶ δὲν θὰ διστάσει νὰ τὸ ἐκτελέσει.

Βαδίζει ἰασταμάτητα, συνεχῶς με τὸν ἴδιο ρυθμό, ποὺ λές ὅτι τὸ κορμί της εἶναι δεμένο με ἴνες ἀτσαλίου καὶ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ κούρασι.

Οἱ ὥρες κυλοῦν καὶ ἡ ζούγκλα γίνεται ὁλοένα πιὸ πυκνὴ καὶ ὁλοένα πιὸ μυστηριώδης.

Οἱ κραυγὲς τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων ποὺ τὰ μαστίγια χαράκνουν τὶς πλάτες τους, σιχίζοντας βαθειὰ τὴ σάρκα τους, δὲν ἔχουν πάψει οὔτε λεπτὸ ν' ἀκούγονται γεμάτες ἀπόγνωσι καὶ φρίκη.

Οἱ λυσσασμένες κραυγὲς τῶν βασανιστῶν τους ποὺ τοὺς προτρέπουν νὰ προχωροῦν συνεχῶς, οὔτε αὐτὲς δὲν ἔχουν σταματήσει στιγμῇ.

Ἡ μαρτυρικὴ πορεία συνεχίζεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὡς τὸ ἔβραδι.

Ἡ Νάγια ἀνυπομονεῖ.

Στὸ μυαλό της ὑπάρχει συνεχῶς ὁ πατέρας της καὶ συλλογίζεται με τρόπο ὅτι αὐτὴ ἢ καθυστέρησὶς της πιθανὸν νὰ ἀποβῇ μοιραία γι' αὐτόν.

Ὡστόσο δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσει στὴν τύχη τους καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄμοιρους μαύρους, ποὺ ἂν δὲν τοὺς βοηθήσει εἶναι ἀσφαλῶς κατα-

δικασμένοι στὰ χέρια τῶν κακούργων ποὺ ἔχουν πέσει...

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ παρουσία τῆς κοπέλλας δὲν ἔχει γίνει ἀντιληπτὴ ἀπὸ κανέναν. Οὔτε ἀπὸ τοὺς λευκοὺς δημίους, οὔτε ἀπὸ τοὺς μαύρους δούλους.

Ἡ Νάγια γλυστράει ἴδια σκιὰ πίσω ἀπὸ τὶς φυλλωσιές καὶ ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν πυκνῶν δέντρων, χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν παραμικρότερο θόρυβο.

Σὰν ἡ νύχτα πέφτει ὁλοσκότεινη πάνω ἀπὸ τὴν ἀδιαπέραστη ζούγκλα, ὁ ἀντιπαθητικὸς λευκὸς ποὺ πηγαίνει μπροστὰ σταματᾷ.

Σὲ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ποὺ θγάζει καὶ ποὺ εἶναι ἡ διαταγὴ του νὰ κατασκηνώσουν γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ τὴ νύχτα, σταματοῦν ὅλοι.

Τὰ μαστίγια σφυρίζουν ἀνατριχιαστικὰ μερικὲς φορές ἀκόμα καὶ οἱ δύστυχοι μαῦροι ἀφίνουν τὶς ἀποσκευές ποὺ κρατοῦν ὅλες σ' ἓνα μέρος.

Κατόπιν περιορίζονται ἐπίσης σ' ἓνα μέρος ὅλοι μαζί.

Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους δένονται με γερὰ σχοινιά, γιὰ νὰ μὴν ἀποπειραθοῦν νὰ δραπετεύσουν μες στὸ σκοτάδι.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν προφύλαξι ὅμως καὶ δυὸ λευκοὶ μένουν φρουροὶ κοντὰ τους με τὰ τουφέκια τους ἑτοιμα καὶ προσέχουν ἄγρυπνα τοὺς δούλους, ἑτοιμοὶ νὰ πυροβολήσουν στὴν πρώτη ὑποπτὴ κίνησι ποὺ θὰ παρατηρήσουν.

Οἱ ὑπόλοιποι μαζεύονται ὅλοι κοντὰ ἑστὸν ἀρχηγό τους.

Ἀπὸ ἓνα κιβώτιο τῶν ἀποσκευῶν ποὺ μετέφερε κάποιος μαῦρος, βγαίνουν τὰ τρόφιμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὸ δεῖπνο τῶν λευκῶν.

Στοὺς μαύρους δίνουν μόνο λίγο νερό, γιὰ νὰ μὴν σκάσουν ἀπὸ τὴ δίψα κι' αὐτὸ φυσικὰ δὲν γίνεται ἀπὸ οἶκτο, μὰ γιὰτὶ ἀκόμα τοὺς εἶναι χρήσιμοι καὶ γιὰ τὴν ἐπόμενη μέρα οἱ δύστυχοι ἀχθοφόροι.

Ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο τὰ παρακόλουθεῖ ὅλ' αὐτά, στὶς φλόγες τῆς μεγάλης φωτιάς ποὺ ἔχουν ἀνάψει οἱ συγκεντρωμένοι λευκοί, ποὺ κι' αὐτοὶ πάλι μὲ τὴ σειρά τους, ἔχουν ἀνάψει τὴ φωτιά γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν καλύτερα τὶς κινήσεις τῶν σκλάβων τοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν τὰ ἄγρια θηρία νὰ πλησιάσουν στὴν κατασκήνωσί τους καὶ νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν.

Οἱ ὦρες τῆς νύχτας ἀρχίζουν νὰ κυλᾶνε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ἡ Νάγια κρυμμένη καλὰ πίσω ἀπὸ τὴ φυλλωσιὰ ἐνὸς φουντωτοῦ θάμνου, περιμένει ἀνυπόμονα.

Τέλος τὸ δεῖπνο τῶν λευκῶν τελειώνει καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν.

Δὲν ἀργεῖ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος.

Μένουν ἄγρυπνοι μόνο οἱ δυὸ φρουροὶ ποὺ φυλᾶνε τοὺς αἰχμαλώτους.

Ἡ Νάγια δὲν κάνει καμμιὰ ἐνέργεια.

Ξέρεῖ ὅτι σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση, κάθε διασύνῃ μπορεῖ νὰ εἶναι καταστρεπτική.

Ὡρες ὁλόκληρες περνοῦν καὶ ἡ ἀτρόμητη κοπέλλα κάθεται ὁλομόναχη μὲς στὴ ζούγκλα, ἀκούγοντας τοὺς ἤχους τῶν βημάτων τῶν διαφόρων θηρίων ποὺ τριγυρίζουν ἐκεῖ κοντά, ἔχοντας μυστὴ τὴ μυρωδιὰ τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ μὴν τολμῶντας νὰ πλησιάσουν πάρα πολὺ στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται, ἐπειδὴ τὰ φοβίζονται οἱ φλόγες τῆς μεγάλης φωτιάς.

Ἡ πρώτη βάρδια τῶν φρουρῶν ἔχει ἀλλάξει πιά καὶ οἱ δυὸ καινούργοι ποὺ ἦρθαν στὴ θέσι τῶν πρώτων, ἀγοροξυπνημένοι ὅπως εἶναι μέσα στὴ νύχτα, ἀρχίζουν ἀπὸ πολὺ νωρὶς νὰ κουτουλᾶνε.

Δὲν κοιμῶνται. Θέβαια ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ νηφάλιοι, ὥστε νὰ προσέχουν πολὺ πρὸς τὸ μέρος τῶν δυστυχισμένων μαύρων.

Ἐξ ἄλλου αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι οὔτε κινιοῦνται καθόλου. Κουρνιασμένοι ὅλοι μαζὶ σ' ἓνα μέρος, κοιμῶνται βαθειά, τσακισμένοι ὅπως εἶναι ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ ἀπὸ τὶς τρομερὲς ταλαιπωρίες ποὺ ἔχουν περάσει.

Τὰ κορμιὰ τους, ξεσχισμένα ἀπὸ τὸ μαστίγιο τῶν βασανιστῶν, φλέγονται ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ὁ ὕπνος τοὺς μοιάζει περισσότερο μὲ θάνατο...

Ἡ Νάγια καταλαβαίνει

πώς έχει φτάσει πια ή ώρα που πρέπει να δράση...

Αφίνει τη θέση της και προχωρεί μερικά βήματα ακόμα προς το μέρος της κατασκηνώσεως.

Σταματάει.

Δεν μπορεί να προχωρήσει περισσότερο.

Η ανταύγεια της φωτιάς φτάνει ως αυτήν τώρα και αν κάνει ακόμα κι ένα βήμα έστω, θα κινδυνεύει να την διακρίνουν οι δυο φρουροί.

Αυτό δεν την κάνει να υποχωρήσει.

Εξετάζει μια φορά την έκτασι και την απόστασι που πρέπει να διανύσει και πέφτει μπρούμυτα.

Αρχίζει να σέρνεται στη γη σαν πραγματικό φίδι.

Το υπέροχο κορμί της είναι απίστευτα έξασκημένο.

Καθώς έρπει κάτω στα χόρτα, δεν κάνει τον παραμικρότερο θόρυβο.

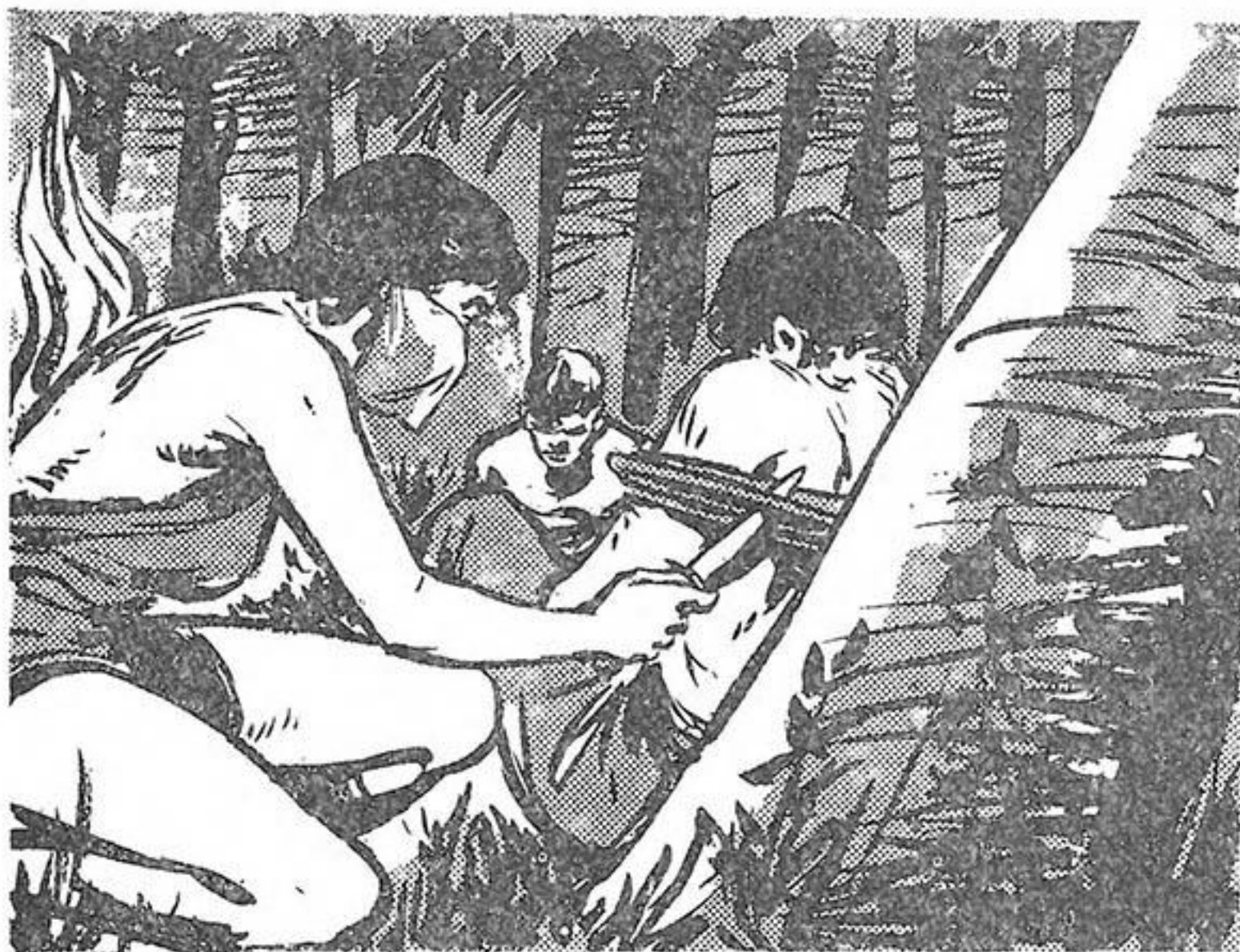
Φυσικά προχωρεί πολύ σιγά. Ξέρει ότι στο πρώτο λάθος της που θα κάνει τους φρουρούς των μαύρων να κυττάξουν κατά το μέρος της, θα είναι ίσως οριστικά χαμένη...

Κάθε τόσο σταματάει και σηκώνει με προφύλαξι το κεφάλι της πάνω απ' τα χόρτα που την κυκλώνουν.

Οι δυο λευκοί κάθονται πάντοτε ακίνητοι στις θέσεις τους και τα γλαρωμένα μά-

Πόντο - πόντο πλησιάζει όλοένα....

Ξυπνάει καθώς του κόβει τὰ σχοινιά...

τια τους κυττάζουν κι' αυτά συνεχώς στο ίδιο σημείο.

Κάθε τόσο μέσ' απ' τή ζούγκλα ακούγονται άγρια μουγγρητά τών κούγκαρ και τών τζάγκουαρ και του πούμα, που παραμονεύουν ύπουλα τὰ θύματά τους έχοντας βγή για κυνήρι.

"Αν έξαφνα συμβή κάτι που νά αναγκάση τούς δύο φρουρούς νά πεταχτούν από τήν προσωρινή αυτή νάρκη στην οποία έχουν πέσει, ή θέσις τής κοπέλλας θά είναι θανάσιμα επικίνδυνη, γιατί οί άπαίσιοι αυτοί κακούργοι δέν θά διστάσουν νά τήν πυροβολήσουν.

Άλλά ή Νάγια μέ τὸ Βέλο

είναι άτρόμητη μπροστά στον θάνατο κι' έχει αποφασίσει νά φτάση ως τόν σκοπό της, χωρίς νά λογαριάση τήν περίπτωσηί ότι μπορεί νά χάση και τή δική της ζωή.

Κάθε φορά που βγαίνει στη ζούγκλα και όποιον κι' αν πρόκειται νά βοηθήση, πάντα ή ζωή της κινδυνεύει, τή μιὰ φορά πιό πολύ και τήν άλλη λιγώτερο.

Πόντο - πόντο πλησιάζει ολοένα τούς δυὸ μισοκοιμισμένους φρουρούς.

Συγχρόνως πλησιάζει άκόμα περισσότερο πρὸς τὸ μέρος που βρίσκονται οί δεμένοι χειροπόδαρα μαύροι.

Μ' όλο τὸ θάρρος της, δέν

είναι βέβαια άσυγκίνητη αυτή την κρίσιμη ώρα.

Η καρδιά της χτυπάει δυνατά.

Δέν φοβάται για τη δική της ζωή, αλλά καταλαβαίνει πώς θα είναι άμαρτία για όλους αυτούς τους δυστυχισμένους, να φτάσουν τόσο κοντά στην άπελευθέρωσή τους και να τους την στερήσει μια κακή τύχη.

Τελικά φθάνει κοντά σ' έναν μεγαλόσωμο δούλο που κοιμάται με το στόμα άνοιχτό, ακίνητος σαν νεκρός.

Η Νάγια άκουμπάει το χέρι της στην καρδιά του ανάλαφρα και μόλις έτσι βεβαιώνεται ότι ο άνθρωπος αυτός ζή.

Κόβει γρήγορα - γρήγορα τα σχοινιά που τον κρατούν αίχμάλωτο και προχωρεί στο δεύτερο δίπλα σ' εκείνον, χωρίς ο πρώτος να έχει ξυπνήσει έπειδη έλευθερώθηκε άξαφνα.

Η Νάγια έλευθερώνει και τον διπλανό του κι' ύστερα έν συνεχεία και τρίτον και τέταρτον.

Κάποιος άπ' όλους ξυπνάει τη στιγμή που ή θαρραλέα κοπέλλα του κόβει τα σχοινιά του κι' εκείνη κάτι του ψιθυρίζει στ' αúτί.

Ύστερα ένώ ή κόρη της Ζούγκλας συνεχίζει να έλευθερώνη και τους υπόλοιπους, ο μαύρος εκείνος αρχίζει να σκουντάη τους διπλανούς του και να τους μιλάη πολύ σιγά μες στ' αúτί τους και με νοήματα —που είναι άκόμα πιο άθόρυβα— στην τρεμάμενη άνταύγεια της φωτιάς που

φτάνει ως το μέρος τους.

Σε δέκα λεπτά άκόμα, δέν έχει μείνει ούτε ένας άπό τους δύστυχους σκλάβους ξύπνιος, έκτός άπό έναν που δέν πρόκειται να ξυπνήση ποτέ, γιατί έχει ύποκύψει στις τρομακτικές κακουχίες και στις μαστιγώσεις και ή βασανισμένη ψυχή του έχει πετάξει έλεύθερη στον ουρανό...

Για να γίνουν όλ' αυτά, δέν έχει δημιουργηθή ο παραμικρός θόρυβο.

Οί φρουροί δέν έχουν αντιληφθή τίποτα και έξακολουθούν να βρίσκωνται σ' εκείνη την άδάσταχτη νάρκη που κάνει τα κεφάλια τους να γέρνουν όλοένα μπροστά, με κίνδυνο να σωριαστούν κάτω και να μείνουν κουλουριασμένοι και άποκοιμισμένοι όριστικά στη γή.

Αυτό όμως που δέν παθαίνουν μόνοι τους, τους βοηθούν να το πάθουν οί μαύροι σκλάβοι.

Ξαφνικά πετιώνται όρθιοι σαν μανιασμένα θηρία και ρίχνονται έναντίον των βασανιστών τους.

Η δουλειά γίνεται κι' αυτή τη φορά τόσο τέλεια, κάτω άπό τις οδηγίες της Νάγιας με το Βέλο, που όλα τελειώνουν χωρίς κι' αυτή τη φορά ν' άκουστή τίποτα.

Οί δυο φρουροί δέν προλαβαίνουν να καταλάβουν τί γίνεται και να συνέλθουν άπό την ύπνηλία τους.

Όλόμαυρα, άτσαλένια χέρια άπλώνονται στους λαίμους τους με μια τέτοια γρη-

γοράδα, σαν να τ'άχει γεννήσει τὸ σκοτάδι.

Τὰ μάτια τους γουρλώνουν καὶ τὰ χέρια τους κινιῶνται σπασμωδικὰ ἀλλὰ μάταια.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦν νὰ βγάλουν ἔστω κι' ἓναν ἦχο ἀπὸ τὸ λαρύγγι τους.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα δὲν ὑπάρχουν πιά στὴ ζωή.

Τὰ ὄπλα τους περιέρχονται στὰ χέρια τῶν δύστυχων μαύρων, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή τοὺς χαμογελάει ἡ ἐλευθερία.

Τὸ μῖσος τους εἶναι τρομερὸ ἐναντίον τῶν λευκῶν ποὺ κοιμῶνται λίγο πιὸ πέρα, μέσα στὴ μεγάλη σκηνή.

Εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ χυθοῦν ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ πάρουν ἐκδίκησι ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο ἔμπορο τοῦ θανάτου τὸν χοντράνθρωπο ποὺ εἶναι ἀρχηγὸς τῆς φοβερῆς αὐτῆς ἀποστολῆς.

Γιατὶ ὁ σατανικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει γεμάτα τὰ κιβώτιά του μὲ φοβερὰ ναρκωτικὰ τὰ ὁποῖα πουλάει στὰ διάφορα πρωτόγωνα χωριὰ τῆς ζούγκλας, στὶς πιὸ ἀπάτητες περιοχές της καὶ γεμίζει μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμες πέτρες ἀπὸ τοὺς φύλαρχους καὶ τοὺς χωριάτες, ποὺ δὲν μποροῦν πιά νὰ κάνουν χωρὶς τὰ ναρκωτικὰ καὶ βρίσκουν σιγὰ - σιγὰ φοβερὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἐπίδρασί τους καὶ ὁλόκληρα τὰ χωριὰ τους ξεκληρίζονται.

Οἱ μαῦροι ξέρουν τί ὑπάρχει στὰ κιβώτια ποὺ μεταφέρουν καὶ θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν

γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔχει γίνεῖ στοὺς ἄλλους ἀδερφοὺς τους καθὼς καὶ στοὺς ἰνδιάνους ποὺ ἔχουν τὰ χωριὰ τους σ' ἐκεῖνες τὶς ζούγκλες.

Θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ νὰ καταστρέψουν καὶ νὰ σκορπίσουν στοὺς πέντε ἀνέμους τὸ περιεχόμενο τῶν κιβωτίων γιὰ νὰ μὴν φτάσουν ποτὲ σὲ χέρια ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τοὺς κάνουν δυστυχισμένους καὶ τοὺς χαρίσουν τὸν βασανιστικὸ θάνατο τῶν ναρκωτικῶν...

Ὁ νόμος τῆς ζούγκλας εἶναι σκληρός...

Ἡ Νάγια τὸ ξέρει αὐτὸ καὶ δὲν διστάζει νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ...

— Ἐμπρός!, λέει στοὺς μαύρους ποὺ στέκουν ὀλόγυρά της καὶ τὴν κυττοῦν μὲ τέτοιο σεβασμὸ καὶ δέος, σαν νὰ μὴν εἶναι ἄνθρωπος, παρὰ καμμιὰ θεὰ τῆς νύχτας. Ἐμπρός!... Τιμωρῆστε τοὺς ὅπως τοὺς ἀξίζει!... Ἄν ζήσουν, θὰ σπείρουν κι' ἄλλοὺ τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ δυστυχία!

Αὐτὸ περίμεναν.

Μὲ μανιασμένες κραυγὰς χύνονται μὲς στὴ σκηνὴ τῶν λευκῶν βασανιστῶν ποὺ ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή κοιμῶνται βαθειά, μὴν ἔχοντας ἀντιληφθῇ τὸ παραμικρὸ ἀπ' ὅτι συμβαίνει γύρω τους.

Καὶ οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν προλαβαίνουν οὔτε νὰ ξυπνήσουν καν καὶ ἀπὸ τὸν ἓναν ὕπνο μετακομίζουν στὸν ἄλλον — τὸν Αἰώνιο...

Μὰ κι' ἐκεῖνοι ποὺ ξυπνοῦν δὲν προφταίνουν νὰ προβάλ-

λουν καμμιὰ αντίστασι στοὺς ἐπιδρομεῖς.

Ὁ ἀπαίσιος ἔμπορος τοῦ θανάτου, ὁ φρικτὸς χοντράνθρωπος ποὺ ἔχει βυθίσει στὸν θάνατο ὁλόκληρες περιοχές, χωρὶς κανέναν οἶκτο, ἐνδιαφερόμενος μόνο νὰ πλουτίσῃ ὁ ἴδιος, βρίσκει αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ δίκαιη τιμωρία του καὶ δὲν πρόκειται πιά νὰ βλάψῃ κανένα ἄνθρωπο κι' οὔτε νὰ μαζέψῃ ἄλλο χρυσάφι κι' ἄλλα πολύτιμα πετράδια...

Σὲ δέκα λεπτὰ τὸ πανηγύρι τοῦ θανάτου ἔχει τελειώσῃ ὀριστικὰ καὶ ἓνα ἄλλο πανηγύρι ἀρχίζει εὐθὺς ἀμέσως.

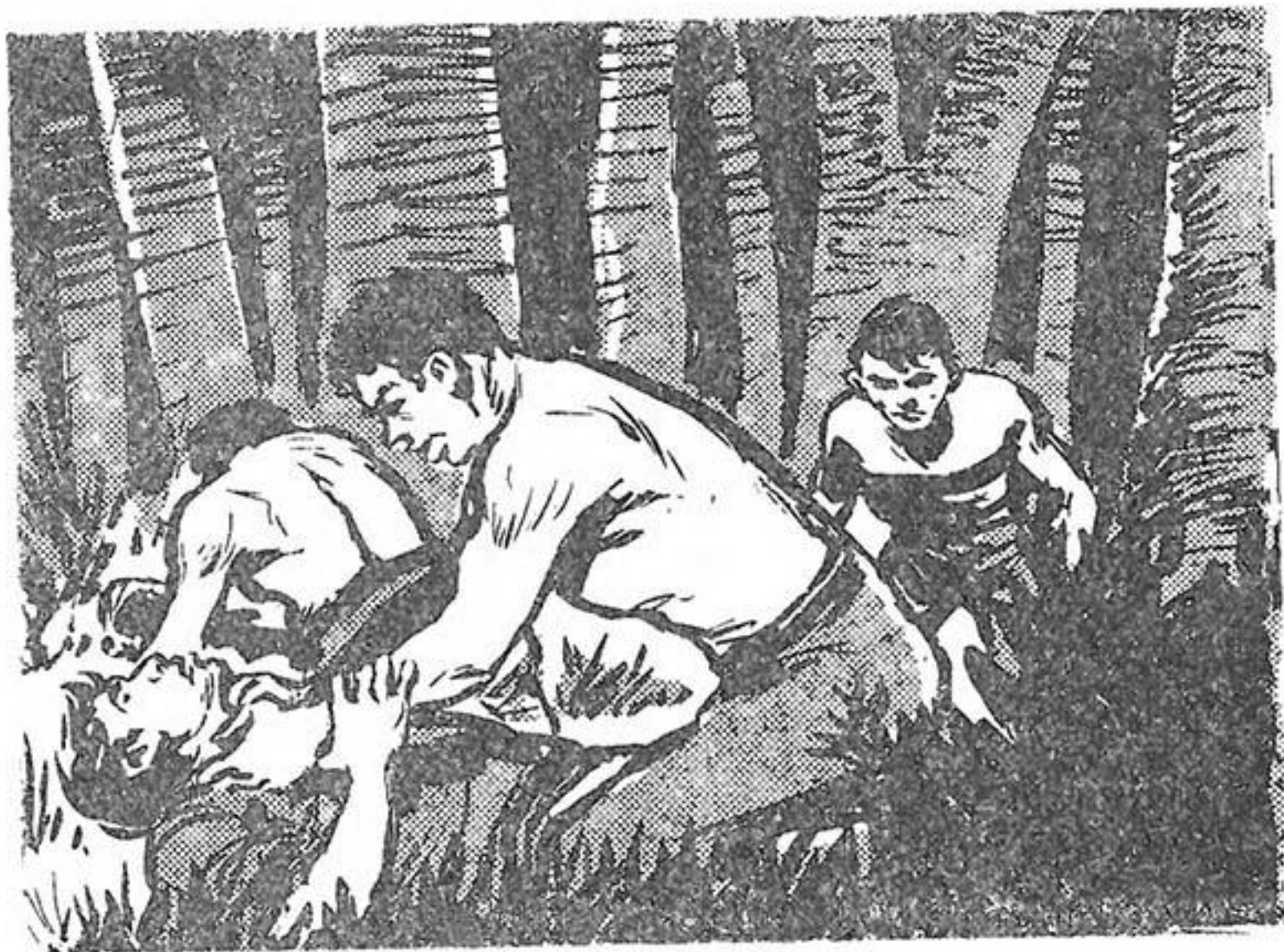
Οἱ δύστυχοι μαῦροι γιορτάζουν τὴν ἀναπάντεχη ἀπελευ-

θέρωσί τους μὲ πραγματικὰ πρωτόγονο τρόπο.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή τὸ κιβώτιο τῶν τροφίμων ἔχει κυριολεκτικὰ ἀδειάσει καὶ οἱ ἀφανισμένοι ἀπὸ τὴν πείνα σκλάβοι δὲν ἔχουν ἀφήσει τίποτα μέσα....

Ὑστερα χορτασμένοι κάπως καὶ νοιώθοντας τὶς δυνάμεις τους νὰ ξαναγυρίζουν στὰ δυνατὰ κορμιά τους, ρίχνουν κι' ἄλλα ξύλα στὴ φωτιά κι' ἀρχίζουν νὰ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς, τοὺς ἄγριους χοροὺς τῆς μακρινῆς τους πατρίδας...

Ἡ εὐτυχία ποὺ λάμπει στὶς κόρες τῶν ματιῶν τους εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ δὲν

Ὁλόμαυρα, ἀτσαλένια χέρια ἀπλώνονται στοὺς λαιμούς τους...

Ἀμέσως πήρε καὶ δεύτερο καὶ ὕστερα τρίτο καὶ τέταρτο...

περιγράφεται.

Ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο ὥστό-
σα καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἀπο-
στολή της ἔχει τελειώσει σ'
ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ὅτι πρέπει
τώρα νὰ συνεχίση τὸν δρόμο
της, πού τὸν διέκοψε γιὰ νὰ
ἀπελευθερώσῃ τοὺς μαύρους.

Βλέπει τοὺς τρελλοὺς ἀπὸ
εὐτυχία ἀνθρώπους νὰ χορο-
πηδᾶνε γύρω ἀπ' τὴ φωτιά μὲ
τραγούδια καὶ σκέπτεται ὅτι
πρέπει νὰ ξεκινήσῃ αὐτὴ τὴ
στιγμὴ κιόλας γιὰ νὰ κερδίσῃ
τὶς ὥρες πού ἀπομένουν ὡς τὸ
ξημέρωμα.

Ἴσως ὁ πατέρας της νὰ ἔ-
χη μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὴ
βοήθειά της καὶ ἴσως οἱ ὥρες
αὐτὲς νὰ σταθοῦν μοιραίες

γιὰ τὴν ζωὴ του, ἂν τὶς ἀφήσῃ
νὰ κυλήσουν ἀνώφελα...

Κάθε στιγμὴ χαμένη μέσα
στὴν παρθένα ζούγκλα τοῦ
Ἄνω Ἀμαζονίου, μπορεῖ νὰ
σημαίνει κι' ἀπὸ ἓναν θάνα-
το!...

ΤΟ ΣΑΛΤΟ ΜΟΡΤΑΛΕ

ΠΡΕΠΕΙ νὰ πούμε
πὼς δὲν εἶναι καθόλου ὑπερ-
φυσικὸς ὁ τρόμος μὲ τὸν ὁποῖ-
ον ὁ κοντοστούπης Πάντσο
Γίγαντας, ἔφτασε στὴν κορ-
φή τοῦ ψηλότερου δέντρου τῆς
περιοχῆς, ἔστω κι' ἂν τὰ χα-
μηλότερα κλαδιά του ἀρχί-

ζουν πολλά μέτρα πάνω από την επιφάνεια τῆς γῆς.

Ἀπλῶς ὁ ἀνεκδιήγητος νάνος φάνηκε τυχερός...

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὴν τελευταία φορά που εἶχαμε νὰ κάνουμε μαζί του, τὸν ἀφήσαμε μέσα σὲ μιὰ κατασκότεινη ....τρύπα, στὴν ὁποία χώθηκε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φοβερά «κουκουλοφόρα» πλάσματα που τὸν κυνηγοῦσαν μὲ φανερά ἐχθρικές διαθέσεις.

Καὶ ἄς θυμηθοῦμε ὅτι τὰ πλάσματα αὐτά, προσπάθησαν ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ μποῦν κι' ἐκεῖνα στὴν «τρύπα» μαζί του, γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουν, ἐπειδὴ δὲν χωροῦσαν.

Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς ἡ παράξενη αὐτὴ «σπηλιὰ» δὲν ἦταν παρὰ μιὰ κοινὴ —κοινότατη— κουφάλα, στὸν πελώριον κορμὸ ἐνὸς ἀπὸ κεῖνα τὰ αἰωνόβια δέντρα, τοῦ ψηλότερου τῆς περιοχῆς!

Καὶ καθὼς ἡ κουφάλα ἐκεῖνη εἶχε φάει μὲ τὰ χρόνια που πέρασαν τὸ ἐσωτερικὸ ὁλόκληρου τοῦ πελώριου δέντρου, εἶχε φτάσει ὡς τὴν κορφή του ἐπάνω, εἶχε γίνῃ δηλαδὴ ἓνα εἶδος καμινάδας που φτάνει ὡς τὴ στέγῃ τοῦ σπιτιοῦ καὶ βγαίνει στὰ κεραμίδια!

Ἔτσι λοιπὸν ὁ ὑπερτυχερὸς Πάντσο Γίγαντας που σκαρφάλωνε χωρὶς τελειωμό, μὴν μπορῶντας νὰ φανταστῇ ποῦ βρίσκεται καὶ ποῦ πηγαίνει καὶ ἔχοντας σκάσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία του που βαστούσε τόσο πολὺ ἐκείνη ἢ ἐ-

πικίνδυνη καὶ δύσκολη ἀνάβασις μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι, βγῆκε καμμιὰ φορά πάνω στὰ πρῶτα φύλλα τοῦ πανύψηλου δέντρου καὶ βλέποντας τόσα μέτρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τὴ γῆ ἔτσι ἀπότομα, παραλίγο νὰ λιποθυμίσῃ καὶ νὰ ἔρθῃ κάτω ξερός!

Ἄν δὲν λιποθύμισε εἶναι γιὰτὶ μὲ τὴ γῆ που τὴν εἶδε σὰν πιάτο τόσο χαμηλά, εἶδε καὶ κάτι ἄλλο που καὶ μόνο ἡ θέα του κατάφερε νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα θάρρος πρωτοφανὲς γιὰ τὸν Πάντσο:

Τὰ περίφημα φρούτα τῆς γενναιότητος, ἀφθονοῦσαν πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου του!

Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀπλώσῃ τὸ χέρι του ἔτσι καὶ νὰ μαζέψῃ ὅσα ἀπ' αὐτὰ ἤθελε!

Καὶ μόνο λοιπὸν μὲ τὴν ἰδέα, ὅπως εἶπαμε, πὼς θὰ γινόταν πάλι ἀτρόμητος, σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔτσι κρίσιμη σὰν κι' αὐτήν, πῆρε θάρρος προκαταβολικῶς!

Ἀπλῶσε πραγματικὰ τὸ χέρι του, πῆρε ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ θαυματουργά, ὁμολογουμένως φρούτα τῆς ζούγκλας τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου καὶ τὸ καταβρόχθισε χωρὶς περιστροφές.

Ἀμέσως πῆρε καὶ δεῦτερο.

Ὅταν τέλειωσε μ' αὐτό, ἄρπαξε στὰ γρήγορα καὶ τρίτο καὶ τὸ καταβρόχθισε κι' αὐτό, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τέταρτο καὶ ὕστερα πέμπτο!

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Πάντσο, λογάριασε δηλαδὴ ὅτι ἂν φάῃ πάρα πολλὰ μαζεμένα, πολὺ πιθανὸν νὰ παραγίνη γενναί-

ος ἢ νὰ γίνη γιὰ πάρα πολὺν καιρό, νὰ κρατήσῃ ἄς ποῦμε ἡ περίοδος ποὺ θὰ κάνῃ τοὺς ἄθλους του, ἄλλο τόσο ὅσο κράτησε κι' ἐκείνη τοῦ 'Ηρακλῆ, ποὺ δὲν ἀποκλείεται ν'ἄφαγε κι' ἐκεῖνος κανένα τέτοιου εἴδους καρπὸ καὶ ἔμεινε διάσημος ἀπὸ τότε στὴν ἱστορία!

Καὶ ἀκριβῶς, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, πάνω στὴ στιγμή αὐτοῦ τοῦ «λουκουλείου γεύματος» τῶν φρούτων τῆς γενναιότητος ἀπὸ μέρους τοῦ Πάντσο Γίγαντα, φάνηκαν κάτω ἀπ' τὸ ἀπίστευτο φρούριό του οἱ ἀγριάνθρωποι μὲ τὶς κουκούλες — ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῇ πάλι ὥσπου ν' ἀνέβῃ ὁ νάνος ἐκεῖ πάνω.

Φάνηκαν κι' ἀκούστηκαν οἱ ἄγριες φωνές τους.

Στὴν ἀρχὴ ὁ φουκαρὰς ὁ Πάντσο Γίγαντας, ἐνοχλημένος ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ δέντρου του, δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τί ἀκριβῶς ἔκαναν οἱ διαβολάνθρωποι.

Καταλάβαινε ὅτι μὲ κάποιον τὰ εἶχαν μᾶλλον ἢ πιθανὸν ν'ἄπαιζαν κανένα παιχνίδι — ἔτσι σκεπτόταν ὁ Πάντσο Γίγαντας — καὶ γι' αὐτὸ βρίσκονταν ὅλοι μαζὶ ἓνα κουβάρι κάτω στὴ γῆ, σὰν νὰ πάλευν.

Τελικὰ τὰ πράγματα ξεκαθάρισαν κάπως.

Ὁ νάνος εἶδε καθαρὰ πῶς οἱ «κουκουλάνθρωποι» παράτησαν στὴ μέση ἓναν σωματῶδη ἄνθρωπο δεμένον σὰν κουβαρίστρα πραγματικὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ σχοινιά ποὺ ἦταν

τυλιγμένα γύρω του καὶ ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν μανιασμένα γύρω του ὅπως τὸ συνηθίζουν ὅλοι οἱ ἀγριάνθρωποι σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅτι λογῆς κι' ἂν εἶναι!

— Μυστήριο!, μουρμούρισε ὁ Πάντσο τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὸ εἶδε αὐτό. Δέν... ζαλίζονται ἔτσι ποὺ στριφογυρίζουν;

Καὶ ὕστερα παρατηρῶντας καλύτερα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν δεμένος μὲ τὰ σχοινιά, ξανάπε:

— Σὰν γνωστὸς μοῦ φαίνεται αὐτός, μὰ τὴν πίστι μου! Κάποτε ξανάδα ἓναν τέτοιο τύπο ποὺ γυρνοῦσε στὴ ζούγκλα ἔτσι μὲ τὸ μαγιὼ κι' ἔφαχνε νὰ βρῇ ποτάμι γιὰ νὰ ...κάνῃ βουτιά!...

Ἀπὸ τὰ λόγια του φαίνεται καθαρὰ ὅτι τὸ μυαλὸ τοῦ Πάντσο Γίγαντα εἶναι σκοτισμένο καὶ αὐτὸ πάει νὰ πῇ ὅτι τὸ «φρούτο τῆς γενναιότητος» ἔχει ἀρχίσει νὰ «ἐνεργεῖ» στὸν ὀργανισμό του καὶ τοῦ ἔχει σκοτίσει προσωρινῶς ἔτσι τὴ σκέψι...

Στὸ μεταξύ ὁ χορὸς καὶ τὸ πανηγύρι τῶν ἀγριανθρώπων γύρω ἀπὸ τὸ πεσμένο καὶ δεμένο κορμὶ τοῦ 'Ελ Ρέϋ, συνεχίζεται πάντα μὲ ὀλοένα γρηγορώτερο καὶ ἀγριώτερο ρυθμό.

Ὁ Πάντσο ξαναξύνει τὸ κεφάλι του.

— Χοροδιδασκαλεῖο θὰ εἶναι!, μουρμουρίζει μοναχὸς του μὲ θαυμασμό. Καὶ δὲν ἤξερα τὴ διεύθυνσι ν'άρθω,

που ήθελα νὰ ξέρω χορό, γιὰ νὰ μὴ μπᾶς καὶ μοῦ συστήσῃ τὴν ἀδερφοῦλα τῆς ἐκείνῃ ἢ Νάγια!... "Αν θελήσω νὰ ξανάρθω, θὰ θυμᾶμαι ὅτι εἶναι κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, μὲς στὴ ζούγκλα! "Ετσι θὰ τὸ βρῶ ἀμέσως!

Μὰ ἡ σκέψις τοῦ ξαστερῶναι σιγὰ - σιγὰ.

Τὰ μάτια τοῦ που ἔχει πέσει μπροστὰ τους ἓνα παράξενο σύννεφο καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ διακρίνῃ καθαρά, καθαρίζουν λίγο - λίγο καὶ τὸ σύννεφο διαλύεται...

— Μπά!, λέει πάλι ξύνοντας τὸ κεφάλι του. Δὲν εἶναι χοροδιδασκαλεῖο, γιὰτὶ δὲν ἔχει καθόλου ντάμες καὶ

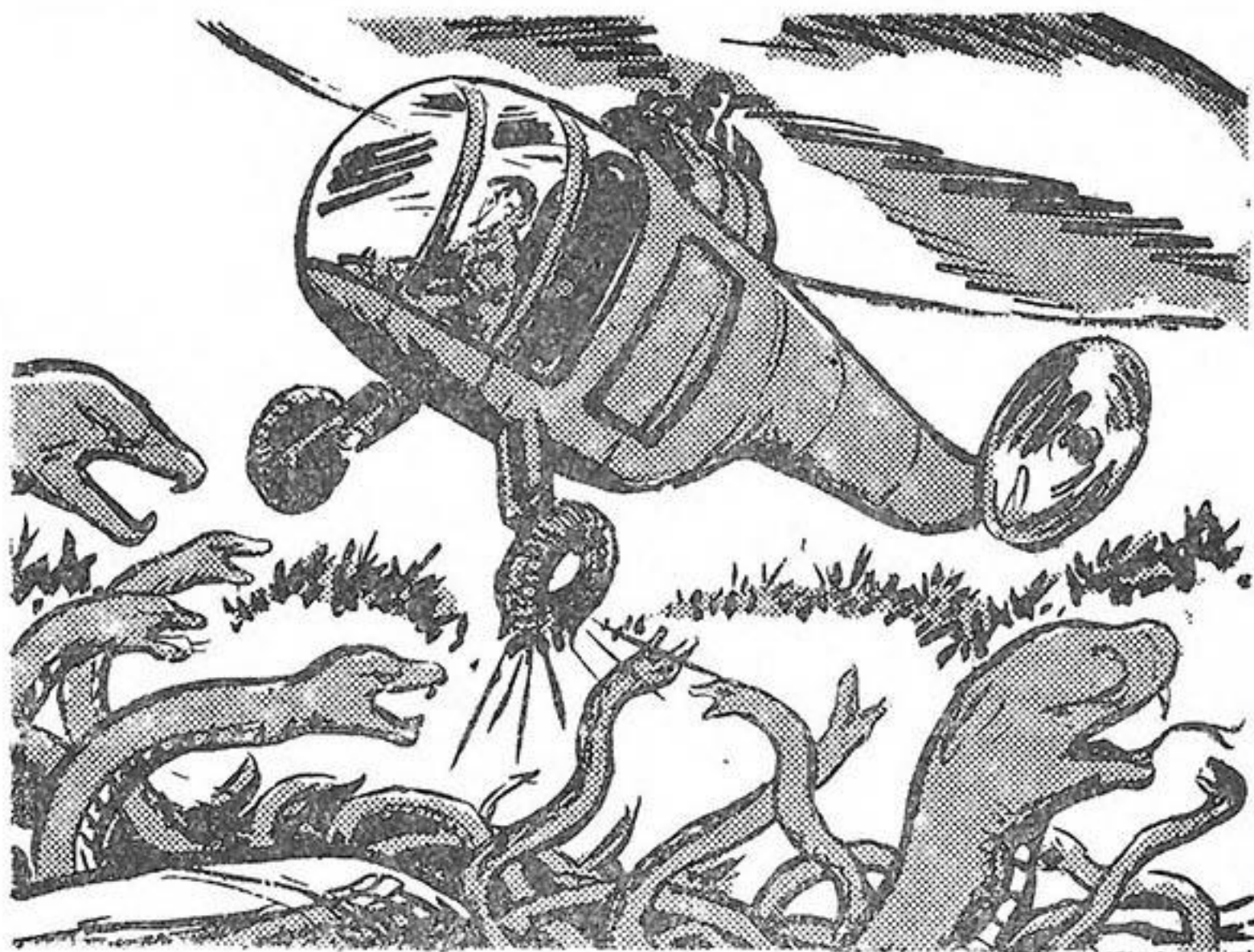
μονάχα καθαλιέρους!... Μπά. Τώρα κατάλαβα τί γίνεται! Κλαῖνε ἓναν τῆς οἰκογενείας! Φαίνεται πὼς ἔχει πεθάνει ἐκεῖνος ὁ ψηλὸς που τὸν ἔχουν στὴ μέση καὶ τώρα κάθονται καὶ τὸν μοιρολογᾶνε!... Βρὲ τὸν φουκαρᾶ! Δὲν τὶς ἀντέχω τέτοιες σκηνές, ἐπειδὴ εἶμαι πάρα πολὺ εὐαίσθητος στὴν ψηχή! Πρέπει νὰ θυμηθῶ νὰ τοὺς στείλω συλλυπητήρια σὲ μιὰ κάρτα... ἢ τὸ πολὺ σὲ δυὸ ἐπειδὴ εἶναι πολλοί...

Ὁ Πάντσο τρίβει τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὰ καθάρῃ ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ ἄσχετον που δὲν εἶναι καθόλου δακρυσμένος.

Μόλις ὅμως τελειώνει μὲ

Τὸ δικό του μαχαίρι καρφώνεται στὸν λαιμὸ τοῦ φονιᾶ

Τους έρχεται ό πεπιεσμένος άέρας στά μούτρα!...

τό τρίψιμο τών ματιών του, κάτι καινούργιο πού βλέπει τού κάνει πάλι έντύπωσι.

Βλέπει ότι ό άνθρωπος πού είναι δεμένος ανάμεσα στούς άλλους, σαλεύει!

— Πάει! Θά τό χάσω και σιγά και τό πολύ πού είχα!, ψιθυρίζει μέ μοναδική είλικρίνεια. Καλέ, πουλάκι μου, αυτός είναι όλοζώντανος, τής ώρας! Τί τόν μοιρολογάνε; Μπάς και διάζονται για να γλυτώνουν ώρα από την κηδεία, έπειδή οι γιατροί τόν έχουν άποφασισμένον;

Όστόσο ότι κι' αν κατεβάξη τό χαζό κεφάλι τού Πάντσο Γίγαντα, οι στιγμές πού περνούν φέρνουν τόν Έλ Ρέϋ πο-

λύ κοντά στο τέλος του, γιατί οι μυστηριώδεις άνθρωποι μέ τις κουκούλες, ανήκουν σε μιá θρησκευτική αίρεσι τών ινδιάνων, πού λέει πώς πρέπει αυτοί, μέ τά κεφάλια σκεπασμένα και τά μάτια κλειστά μπροστά στο αίμα και στον θάνατο, να θανατώσουν ως τόν τελευταίον όλους.. τους λευκούς πού έχουν πατήσει τό πόδι τους στην χώρα αυτή, πού τους ανήκει δικαιοματικά, άφοϋ ήταν πάντοτε ή χώρα τών ινδιάνων και οι λευκοί είναι κατακτηταί!...

Ξαφνικά όμως και τό κεφάλι τού Πάντσο Γίγαντα ξαστερώνει ξαφνικά και αυτό έχει ως συνέπεια να ιδή τόν δεμένο

“Ελ Ρέϋ καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρί-
ση ποιὸς εἶναι!

Μόλις τότε ἀφίνει αὐτὴ τὴν
τρομερὴ κραυγὴ ποὺ ἀκούσα-
με στὸ προηγούμενο τεῦχος
καὶ ποὺ ἀναγκάζει τοὺς «κου-
κουλοφόρους» Ἰνδιάνους νὰ
σταματήσουν τὸν χορὸ τους
καὶ νὰ ψάχνουν ὁλόγυρα χω-
ρὶς νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν
τίποτα!...

Καὶ τότε ὁ Πάντσο, στὴ
βιασύνῃ του καὶ τῇ μεγάλῃ
του ἐπιθυμίᾳ νὰ σώσῃ τὸν “Ελ
Ρέϋ ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων τῶν
ἀγριανθρώπων ποὺ κυνηγοῦ-
σαν κι’ αὐτὸν τὸν ἴδιο μόλις
προηγούμενως, ἀρπάζει ἀκό-
μα ἓνα φρούτο κι’ ἀρχίζει νὰ
τὸ τρώῃ γρήγορα - γρήγορα,
γιὰ νὰ γίνῃ ἀκόμα περισσό-
τερο... γενναῖος, μήπως δὲν
τοῦ φτάνει τόσο ὅσο ἔχει γί-
νει ὡς τώρα γιὰ νὰ τὰ βάλη
μὲ τόσον κόσμο.

Καὶ ἔχει δίκιο νὰ τὸ λογα-
ριάξῃ τὸ πρᾶγμα ἂν θέλουμε
νὰ εἴμαστε δίκαιοι, γιατί, ὅ-
πως τὸ χουμε ξαναπῇ κι’ ἄλλο
τε, ἄλλο τὸ νὰ εἶσαι γενναῖος
σὰν Ἡρακλῆς καὶ ἄλλο νὰ
εἶσαι τρελλὸς γιὰ δέσιμο!

Ὁ Πάντσο μὲ τὸ νὰ γίνῃ
γενναῖος δὲν θέλει νὰ χάσῃ τὴ
ζωὴ του, ἀλλὰ νὰ σώσῃ ἐκεί-
νη τοῦ φίλου του τοῦ “Ελ
Ρέϋ!

Καὶ τότε μόνο ἡ γενναιό-
τητα ἔχει τὴ θέσι της καὶ τὴ
σημασία της, ὅταν συνοδεύ-
εται καὶ ἀπὸ τὴ λογικὴ.

Γιατὶ γιὰ νὰ χάσῃ κανεὶς
τὴ ζωὴ του δὲν χρειάζεται νὰ
εἶναι γενναῖος καὶ φτάνει καὶ
περισσεύει νὰναι θεότρελλος.

“Αλλο πρᾶγμα τώρα ἂν ἔ-
νας, ποὺ δὲν εἶναι γενναῖος,
δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κάνῃ
αὐτὸ τὸ σπουδαῖο κατῶρθω-
μα ποὺ κάνει ὁ Πάντσο Γίγαν-
τας, ὁ ὁποῖος —σημειωτέον
— βρίσκεται σὲ ὕψος τοῦλάχιστον
τριάντα μέτρων πάνω
ἀπὸ τὴ γῆ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀ-
παγγέλλει ἐκείνον τὸν περίφη-
μο μονόλογο ποὺ γράφτηκε
ἤδη.

Ἀρπάζει ἓνα φυτικὸ σχοι-
νὶ ποὺ κρέμεται πλάϊ του καὶ
τραβῶντας τὸ μαχαίρι του —
ποὺ τὸ ἔχει μόνο γιὰ φιγούρα
στὴ θήκη τῆς ζώνης του ὁ Πάν-
τσο τὸν καιρὸ πού... δὲν τρώει
φρούτα γενναιότητος— ἀφί-
νει τὸ κορμὶ του νὰ κατρακυ-
λῦσῃ μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀ-
στραπῆς πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ
ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ποὺ
βρίσκονται οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι
δολοφόνοι μὲ τὶς κουκούλες.

Καθὼς κατεβαίνει δὲν πα-
ραλείπει κιόλας νὰ τσιρίζει ἀ-
κόμα κι’ ἄλλα ἀπ’ ὅσα εἶπε
πρὶν ξεκινήσῃ:

— Ἐμπρός! Σὰς κηρύτ-
τω τὸν πόλεμο ἐπισήμως κι’
ἐλάτε νὰ τὰ βγάλετε πέρα μὲ
τὴν ὁρμὴ τῆς καταιγίδας καὶ
τὴ φωτιά τῆς ἀστραπῆς, ποὺ
συμπεπυκνωμένα σὲ ἓνα, μᾶς
κάνουν τὸν Πάντσο Γίγαντα
τὸν ἡμίθεο, ποὺ θὰ τὸν γρά-
φουν οἱ ἱστορίες καὶ στὰ ὀπι-
σθόφυλλα! Ἐνας - ἓνας ποὺ
θὰ πεθαίνῃ νὰ φωνάζῃ ἓναν ἀ-
ριθμὸ γιὰ νὰ θυμᾶμαι πόσοι
μοῦ μένουνε ἀκόμα!...

Φυσικὰ κανεὶς δὲν ἀκούει
τὰ ἐξωφρενικὰ λόγια τοῦ Πάν-
τσο,

Οί «κουκουλοφόροι», που στην αρχή κάπως θορυβήθηκαν βλέποντας εκείνον τον άνθρωπο ανεβασμένον πάνω στο πανύψηλο δέντρο που δεν το χωράει ή φαντασία τους πώς είναι δυνατόν να έφτασε, τώρα που τον ξαναβλέπουν να κατεβαίνει προς τα κάτω κάνουν χαρά μεγάλη, γιατί βλέπουν πώς είναι ολομόναχος και έπομένως δεν έχουν να φοβώνται τίποτα απ' αυτόν!

Μια και δυο λοιπόν, ριχνονται όλοι μαζί προς το μέρος του με άγρια ούρλιαχτά και με άπλωμένα τα χέρια για να τον γραπώσουν.

Ο Πάντσο που ήταν έτοιμος ν' αφήσει το σχοινί του και να πηδήξει κάτω και πριν ακόμα σταματήσει ή φόρα που έχει, δίνει μόνο μια με δύναμη κάτω στο έδαφος με τα πόδια του και κρατώντας πάντα το σχοινί, κάνει ένα θεώρατα σάλτο και περνάει επάνω απ' όλους τους αντιπάλους του έρχόμενος αντίθετα μ' αυτούς, κρεμασμένος από την άκρη του σχοινιού του σαν άραχνη από τον ιστό της.

— Να έρχόσαστε ένας-ένας αν θέλετε να σάς κόψω τα λαρύγγια!, τσιρίζει ο φοβερός και τρομερός νάνος. Έτσι όλοι μαζί, με δυσκολεύετε, καλές χαζοί! Τί κάνεις έσύ εκεί πέρα, αληθήμε;

Αυτό το τελευταίο το έχει πη σ' έναν από τους δολοφόνους που έχει απομείνει πάνω από τον δεμένο Έλ Ρέϋ και βλέποντας τον κίνδυνο να την γλυτώσει, θεωρεί καλό να τον

σκοτώσει από τώρα για να ξεμπερδεύει!

Έχει υψώσει ένα πελώριο μαχαίρι πάνω από το κεφάλι του λευκού γίγαντα, που αυτή τη στιγμή πιστεύει όριστικά ότι έχει έρθει ή τελευταία του ώρα, γιατί δεν μπορεί να σαλέψει ούτε τόσο δα για να άμυνθή, έτσι όπως τον έχουν τυλιγμένον με τα σχοινιά...

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΑΙΩΝ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ των γενναίων είναι σ' αυτή την περίπτωση ο Πάντσο Γίγαντας έστω κι' αν είναι... έρζάτς, δηλαδή ήρωας!

Ο δολοφόνος δεν προλαβαίνει να κατεβάσει το μαχαίρι του πάνω στον άνυπεράσπιστο Έλ Ρέϋ.

Σαν άστραπη ο νάνος έχει ριχτή επάνω του και το δικό του μαχαίρι καρφώνεται στο λαιμό του φονιά που βγάζει έναν άηδιαστικό ρόγχο και σωριάζεται κάτω σφαδάζοντας.

Ο Πάντσο Γίγαντας μοιάζει με άφηνιασμένο άλλογο ή ακόμα καλύτερα με άφηνιασμένη τίγρι.

Οί κινήσεις του, ή ταχύτητά του, ή άφοβία του, ή μανία του έναντίον των «κουκουλοφόρων» που θέλουν να σκοτώσουν τον φίλο του, είναι πράγματα που κανείς ποτέ, όσο αίσιόδοξος κι' αν ήταν, δεν θα μπορούσε να τα περιμένη απ' αυτόν τουλάχιστον!

Ο Πάντσο Γίγαντας κάνει το «σάλτο μορτάλε» έναντίον τῶν κακούργων.

Πρόκειται για μιὰ πραγματική θεομηνία που ἔχει πέσει πάνω στὰ κεφάλια τῶν φονιάδων καὶ ὅχι γιὰ ἓναν ἀσήμαντο νάνο καὶ μάλιστα τὸν πιὸ φοβητσιάρη που ἔχει πλάσει ἡ φύσις!

Τὴν πρώτη στιγμή δηλαδή, που ὁ πρῶτος φονιάς πέφτει νεκρὸς ἀπὸ τὴν τρομερὴ μαχαίριά του, ὁ Πάντσο σκύβει ἀστραπιαία καὶ μὲ τὸ ἴδιο χέρι που κρατάει τὸ ἓνα μαχαίρι, ἀρπάζει καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ κάτω, ἐκεῖνο δηλαδή που κρατοῦσε ὁ δήμιος γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἑλ Ρέϋ καὶ που δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα μαχαίρι ἀλλὰ ἓνα κανονικὸ σπαθὶ σὲ μῆκος.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά ὁ νάνος ἔχει δῆ ὅτι αὐτὸ θὰ τοῦ εἶναι πολὺ χρήσιμο σὲ μιὰ μάχη μ' ἐκεῖνα τὰ τέρατα.

Πραγματικά...

Στὴν πρώτη εὐκαιρία ξεφορτώνεται τὸ δικό του τὸ μαχαίρι, που δὲν τοῦ χρειάζεται πιά, ἀφοῦ ἔχει τὸ ἄλλο.

Οἱ φονιάδες μανιασμένοι τοῦ ἐπιτίθενται καὶ πάλι βλέποντας μὲ ἀληθινὴ λύσσα ὅτι τοὺς ξεγέλασε μ' ἐκεῖνο τὸ ἀπίστευτο πήδημα καὶ τοὺς ἔχει ξεφύγει μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τους.

Ἀλλὰ δὲν κάνουν παρὰ ἐλάχιστα βήματα.

Μὲ μιὰ τσιριχτὴ πολεμικὴ κραυγὴ ὁ ἀπίθανος νάνος, τινάζει τὸ μαχαίρι του ὀρμητικὰ κι' ἐκεῖνο πάει καὶ βυθίζεται ὡς τὴ λαβὴ στὴν καρδιά τοῦ πρώτου ἀπὸ τοὺς δολοφόνους μὲ τὶς κουκούλες, που

κινεί την επίθεσι.

Ἐκεῖνος σωριάζεται στὴ γῆ μὲ μιὰ πνιχτὴ φωνὴ πόνου καὶ μιὰ φοβερὴ βλαστήμια, γιατί καταλαβαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ ζήσῃ περισσότερο μὲ μιὰ τρύπα στὴν καρδιά του!

Ὅσο γιὰ τοὺς υπόλοιπους ὅπως ἔρχονται πίσω ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὸν κι' ἐκεῖνος σωριάζεται μονομιᾶς μπροστὰ στὰ πόδια τους, πέφτουν κι' ἐκεῖνοι ἐπάνω του καὶ κουτρουβαλιάζονται πρὶν προλάβουν νὰ πηδήξουν πάνω ἀπὸ τὸ κορμί του καὶ μπερδεύονται καὶ γίνονται ὅλοι ἓνα ἀνθρωποαγκάτεμα ἐκεῖ μέσα στὴν τρομερὴ ζούγκλα τοῦ Μαύρου Κόρακα καὶ μπροστὰ στὸν τρομερὸ καὶ φοβερὸ Πάντσο Γίγαντα!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα —ὅπως εἶναι φυσικὸ— ὁ γίγαντόςωμος Ἐλ Ρέϋ παρακολουθεῖ αὐτὴ τὴ σκηνὴ τελείως σαστισμένος καὶ τὰ μάτια του κοντεύουν νὰ τοῦ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες του ἐξ αἰτίας τῆς ἑκπληξης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ του γιὰ τὰ ἀπίθανα κατορθώματα αὐτοῦ τοῦ μικροσκοπικοῦ καὶ συνήθως τόσο φοβητσιάρη νάνου.

Δὲν παύει ὅμως μ' αὐτὸ καὶ ν' ἀνησυχῇ.

Βλέπει πὼς οἱ ἐχθροὶ τοῦ Πάντσο εἶναι πάρα πολλοί.

Καταλαβαίνει ὅτι ὁ μικροσκοπικὸς νάνος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ ὅλους αὐτοὺς ὡς τὸ τέλος, ὅσο κι' ἂν εἶναι γενηαῖος, γιατί καὶ ἡ σωματικὴ του δύνα-

— "Ei! Zorré!...

μεις είναι τέτοια που αν θα τὸν πιάσουν μιὰ στιγμή στὰ χέρια τους οἱ ἐχθροὶ τους, δὲν θὰ μπορέση πιά νὰ κάνη τίποτα, ὅση κι' ἂν εἶναι ἡ... ἀντρευσύνη του...

Γι' αὐτὸ τοῦ φωνάζει ἀνήσυχος καὶ μὲ τὴν καρδιά του μισοσταματημένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία:

— Πάντσο!... Γρήγορα!... Ἐλευθέρωσέ με!...

Ὁ νάνος στέκεται καὶ τὸν κυττάζει μὲ ὕφος προσβλημένο καὶ σουφρώνοντας θυμωμένος τὰ φρύδια του.

— Ἐσύ, παιδάκι μου, διασκεδάσεις καλὰ μοῦ φαίνεται. Θὰ σ' ἀρέση τὸ θέαμα!, τοῦ λέει τσιριχτά. Ἐδῶ ἔχω νὰ παλέψω μὲ τόσους λέοντες κι' ἐσύ μοῦ λές νὰ κάθωμαι νὶ νά... ξετυλίγω κουβαρίστρες! Ἀσε νὰ τελειώσω πρώτα μὲ τὰ παιδιά!...

Ἀλλὰ τά... «παιδιά» εἶναι κιόλας κοντά.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ δὲν ἀποκρίνεται στὸν Πάντσο γιατί ἂν τὸν ἀπασχολήσῃ περισσότερο ἐκεῖνος μὲ τὴ βλακεία του εἶναι πιθανὸν νὰ σταθῇ νὰ τὸν ἀρπάξουν οἱ «κουκουλοφόροι».

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν κιόλας πλησιάσει πάρα πολὺ τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Τὰ ὡπλισμένα μὲ μαχαίρια χέρια τους ὑψώνονται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ νάνος ὅμως σὰν ἀνεμοστρόβιλος πραγματικὸς τινάζει τὸ σπαθί του μὲ δύναμι.

Δυὸ κραυγὲς ἀγωνίας καὶ ἀπελπισίας ἀκούγονται καθὼς ἐκεῖνο τὸ χέρι ἀνεβοκατε-

βαίνει μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς, παίρνοντας μαζί του δυὸ ζωές.

Οἱ ὑπόλοιποι γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ὑποχωροῦν τρομοκρατημένοι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀνθρώπινη θύελλα ποὺ λέγεται Πάντσο Γίγαντας!

Ὁ Πάντσο αὐτὴ τὴ φορὰ κάνει κάτι ποὺ φέρνει λιποθυμία... στὸν Ἔλ Ρέϋ!

Πραγματικὰ ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας βλέποντας τὸν νάνο νὰ ὀρμάῃ μὲ τὸ σπαθί στὸ χέρι ἐναντίον τοῦ ὄγκου ὀλόκληρου ἐκείνου τῶν ἐχθρῶν του τὸν ἔχει ξεγραμμένον ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κιόλας.

Τὸ ἴδιο μ' αὐτὸν πιστεύουν βέβαια καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὶς κουκούλες καὶ τὰ δολοφονικὰ ἔνστικτα.

Μὲ κραυγὲς θριάμβου ἐπιτίθενται κι' αὐτοὶ ἐξ ἀντιθέτου γιὰ νὰ ξεμπερδεύουν πιά μ' αὐτὸ τὸ θρασύτατο πλάσμα-τάκι ποὺ μὲ τ' ἀστεῖα - ἀστεῖα, ἔχει βγάλει ἀπ' τὴ μέση τρεῖς ὀλόκληρους συντρόφους τους!

— Νά, ὅμως, ποὺ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ ὡς ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ φτάσῃ ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ φρούτου τῆς γενναιότητος...

Ὁ Πάντσο δὲν εἶναι ἄνθρωπος αὐτὴ τὴ στιγμή.

Τίποτα στὸν κόσμος δὲν ὑπάρχει ποὺ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν τρομάξῃ.

Μὲς στὶς ἴδιες τὶς φλόγες τῆς κολάσεως θὰ μπορούσε νὰ μπη μὲ τὸ σπαθί του στὸ

χέρι, για να κυνηγήσει τούς... σατανάδες!

Θύελλα πραγματική, καταιγίδα ξεσπάει στα κεφάλια τών δολοφόνων.

Τὸ σπαθὶ ἐκείνο λές καὶ δὲν εἶναι κάτι ποὺ τὸ κρατᾷ στα χέρια του ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα ἀλλὰ σὰν νὰ εἶναι ἡ ρομφαία ἑνὸς ἀρχαγγέλου ποὺ ἔχει ἔρθει στὴ γῆ για νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κακοὺς.

Θραύσι πραγματικὴ σκορπάει γύρω του.

Βουίζει καθὼς στριφογυρίζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του!

Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὰ κεφάλια τών φονιάδων τῆς ζούγκλας —αὐτὰ τὰ τελευταῖα τυλιγμένα μέσα στὶς κουκούλες τοὺς σὰν νὰ πρόκειται διὰ... τουριστικοὺς λόγους, πέφτουν βροχὴ γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἡμίθεο ποὺ ὀνομάζεται Πάντσο Γίγαντας.

Καὶ ξαφνικὰ καταλαβαίνουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀπαίσιοι ἄνθρωποι πὼς τοὺς περιμένει ὁ χαμὸς ὡς τὸν τελευταῖον, ἂν ἐξακολουθήσουν τὴν προσπάθειά τους νὰ συλλάβουν ἐκεῖνον τὸν μαινόμενο νάνο ἢ νὰ τὸν μαχαιρώσουν.

Τὸ σπαθὶ του εἶναι τόσο μακρύτερο ἀπὸ τὰ κοινὰ μαχαίρια τους, ποὺ ἰσοφαρίζει καὶ ξεπερνᾷ μάλιστα κατὰ πολὺ τὴ διαφορὰ τοῦ μικροῦ χεριοῦ του ἀπὸ τὰ πολὺ μεγαλύτερα χέρια τών «κουκουλοφόρων».

Ὁ Πάντσο οὔτε κουράζεται, οὔτε μειώνει καθόλου τὴ μαχητικὴ του διάθεσι ὅσο περνάει ἡ ὥρα.

Ἀντίθετα γίνεται ὀλοένα πιὸ ἄγριος.

Θέλει νὰ ξεμπερδεύῃ μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους ποὺ ἔχει μπλέξει.

Γι' αὐτὸν ποὺ βρίσκεται τώρα μέσα στοὺς κόκκινους ἀτμοὺς τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύσσας ποὺ τοῦ ἔχει φέρει τὸ ἐξαιρετικὰ... πρωτότυπο γεῦμα του, οἱ ἀντίπαλοί του δὲν εἶναι καθόλου πολλοί, ὅπως εἶναι για τὸν Ἑλ Ρέϋ καὶ για τοὺς ἴδιους τοὺς ἀντιπάλους του.

Αὐτὸς —λόγω τιμῆς δηλαδή— θᾶθελε νᾶχη τώρα δὲ πέντε χιλιάδες τέτοιους μὲ κουκούλες ἀπέναντί του καὶ νὰ κόβῃ κεφάλια χωρὶς διακοπή, ὥσπου νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς καὶ νὰ μείνῃ μόνο αὐτὸς στὸ τέλος ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ θύματά του μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, για νὰ βγάλῃ μιὰ ἀναμνηστικὴ... φωτογραφία!

Οἱ φονιάδες μὲ τὶς κουκούλες ποὺ ἔχουν βρῇ στα καλά καθούμενα τὸν μάστορά τους, ξαφνικὰ παρατοῦν τὶς προσπάθειες νὰ τὸν δαμάσουν καὶ μιὰ καὶ δυὸ ρίχνονται μ' ὅλη τὴ δύναμι τών ποδιῶν τους πρὸς τὴ ζούγκλα, βλέποντας πὼς μόνο διὰ τῆς φυγῆς μπορεῖ νὰ γλυτώσουν τὸ μοιραῖο.

Ὁ Πάντσο δὲν τὸ βάζει κάτω ὅμως καὶ ρίχνεται κι' ἐκεῖνος ἀπὸ πίσω τους.

Φωτιὲς βγάζουν οἱ ξυπόλητες φτέρνες του ὅταν χτυπᾶνε πάνω σὲ καμμιὰ...ἀδέσποτη πέτρα, ἐπειδὴ στὴ ζούγκλα συνήθως δὲν ὑπάρχουν καθό-

λου πέτρες, παρὰ μόνο... ἄγρια χόρτα.

Τοῦ κάκου ὁ Ἑλ Ρέϋ τοῦ φωνάζει νὰ γυρίση πίσω γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι μανιασμένος μέχρι ἐκεῖ πού δὲν παίρνει ἄλλο.

Θέλει νὰ καθαρίσῃ τοὺς λογαριασμούς του ὡς τὸ τέλος μ' ἐκείνους τοὺς ἀπαίσιους δολοφόνους τῆς ζούγκλας καὶ πραγματικὰ καταφέρνει στὸ τέλος νὰ μὴν τοῦ γλυτώσουν παρὰ ἐλάχιστοι.

Κατακουρασμένος καὶ μ' ἓνα καταματωμένο σπαθὶ στὸ ἀκατανίκητο χέρι του, ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς νάνος, ξαναγυρίζει στὸ τέλος στὸ μέρος ποὺ ἄφησε τὸν γιγαντώσωμο Ἑλ Ρέϋ, γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ δεσμά του.

Ὅσο κι' ἂν γουρλώνῃ κι' ἂν ξαναγουρλώνῃ ὅμως τὰ μάτια του, δὲν μπορεῖ νὰ δῇ πούθεν ἐκεῖ γύρω τὸν βασιλιὰ τῆς ζούγκλας!

Μιὰ φορὰ στὸ σημεῖο ποὺ τὸν εἶχε δῇ τὴν τελευταία φορὰ νὰ θρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα καὶ τυλιγμένος σὰν κουβαρίστρα μὲ τὰ σχοινιά του, δὲν εἶναι πιά τώρα.

Καὶ οὔτε πούθεν πιά πέρα ἔχει κατρακυλήσει.

Ἔχει γίνει κυριολεκτικῶς ἄφαντος!

Ὁ νάνος νοιώθει τύψεις νὰ τὸν τυραννᾷ.

Καταλαβαίνει ὅτι μὲ τὸ νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἑλ Ρέϋ εἶχε ἀνάγκη τῇ βοήθειά του καὶ

νὰ τὸν ἀφήσῃ ὀλομόναχο στὴν τύχη του, πιθανὸν νὰ ἔχῃ πάθει καὶ κανένα ἀτύχημα ἀνεπανόρθωτο.

Μουρμουρίζει ἀπαρηγόρητος ὁ ἀνεκδιήγητος νάνος:

— Πάει! Θὰ τὸν κατὰπτε κανένας κροκόδειλος γιὰ μεζὲ καὶ δὲν ἔφτυσε οὔτε τὰ σχοινιά! Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῶ τοῦ φίλου μου τοῦ Ζορροῦ, γιὰτὶ θὰ στεναχωρηθῇ! Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν συμπαθοῦσε τὸν μακαρίτη κι' ἐδῶ πού τὰ λέμε, ἦταν καὶ συμπαθητικὸς μαντράχαλος!...

Ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του μετὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν σύντομο ἐπικήδειο καὶ ἀνεβαίνει στὸ Μαῦρο Πουλί.

— Παραχαζέψαμε!, μονολογεῖ μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Ἀπορῶ τί εὐχαρίστησι βρῆκε αὐτὸς ὁ κροκόδειλος νὰ φάῃ γιὰ μεζὲ ἓναν τόσο σκληρόπετσο ἄνθρωπο σὰν αὐτὸν τὸν ψηλό!... Δὲν βαρυέσαι!... Περὶ ὀρέξεως... κολοκυθόπηττα.

Καὶ τὸ ὑπέροχο ἀθόρυβο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορροῦ τῆς Ζούγκλας, κάτω ἀπὸ τοὺς ἐπιδέξιους χειρισμούς του, ὑψώνεται σιγὰ - σιγὰ στὸν ἄερα...

Καὶ ἀπομακρύνεται μάλιστα γρήγορα τόσο, ὥστε νὰ μὴν δῇ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔρχονται τρέχοντας μετὰ ἀπὸ λίγα μόλις δευτερόλεπτα στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ πού δείχνουν μὲ ἑκπληκτες καὶ κάπως τρομαγμένες χειρονομίες στὴ θέσι πού βρισκόταν λίγο πρὶν τὸ Μαῦρο Πουλί καὶ πού δὲν ὑπάρχει τώρα πιά...

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ
ΤΗΣ ΧΑΜΕΝΗΣ ΓΗΣ

ΜΕΣΑ στο ύποχθόνιο άδαμαντωρυχείο που βρίσκεται στη μυστηριώδη Χαμένη Γή, οί άστυφύλακες του χοντρο - Περέθ έχουν μεταμορφωθεί σε πραγματικούς εϊλωτες.

Κάτω από τις φοβερές λουρίδες τών μαστιγίων εϊναι ύποχρεωμένοι να δουλεύουν άσταμάτητα για να πλουτίση ό άπαίσιος κακούργος που παρουσιάστηκε πριν από λίγες μέρες στο "Ελ Χόκλο ως Γκονζάλες.

Ύπομονετικά και ό ίδιος ό Περέθ και ό πραγματικός σενιόρ Γκονζάλες που βρίσκεται κι' αυτός ανάμεσα στους αίχμαλώτους, δουλεύουν για να πάρουν μιὰ διορία ως την ή-μέρα του θανάτου τους που τους τόν έχει ύποσχεθή ό κακούργος, μήπως σ' αυτό το μεταξύ καταφέρουν να βρουν έναν τρόπο να έλευθερωθούν και να έλευθερώσουν και τους άνδρες τους, απέναντι στους οποίους αίσθάνονται βαρύ το καθήκον τους.

Μα τίποτα δεν βρίσκουν που να μπορούν να κάνουν.

Κανένα σχέδιο δεν εϊναι εύκολο να καταστρωθή, γιατί ό άπαίσιος δολοφόνος που κυβερνάει τη ζωή τους, έχει λάβει όλα του τα μέτρα, ώστε να μην ύπάρχη καμμιὰ έλπίδα και κανένα πεδίο δράσεως για τους αίχμαλώτους του.

Όστόσο τη δεύτερη μέρα το πρωϊ και ένω αυτοϊ εργά-

ζονται συνεχώς σαν πραγματικοϊ σκλάβοι, από κάπου μακριά ακούγονται κάτι μυστηριώδεις κραυγές.

Κανείς δεν μπορεί να καταλάβη τί ακριβώς συμβαίνει.

Όστόσο ό ψευτο - Γκονζάλες, θέλει να μάθη όπωςδηποτε τί συμβαίνει σ' αυτή την περιοχή που κανονικά δεν έπρεπε να ύπάρχουν άλλοι ζωντανοϊ άνθρωποι εκτός απ' αυτόν και από τους αίχμαλώτους του.

Γεμάτος άνησυχία και φόβο μήπως έχει ανακαλυφθή από άλλες δυνάμεις στρατού ή άστυνομίας το μυστικό αυτό το κομμάτι της γής, στέλνει μιὰ ομάδα ανθρώπων του για να άνιχνεύσουν προς το μέρος απ' όπου έρχονται οί φωνές και να ιδούν περι τίνος πρόκειται, με τη διαταγή να γυρίσουν άμέσως και να του προυν.

Το απόσπασμα το οποίο ξεκινάει από το σπήλαιο του άδαμαντωρυχείου, που βρίσκεται στο βάθος της τρομερής εκείνης χαράδρας, φθάνει στη ζούγκλα που άπλώνεται πίσω από τους πρόποδες του βραχώδους βουνού.

Δεν προχωρεί πολύ εκεί μέσα.

"Εξω - έξω εϊναι προσγειωμένο το υπερέλειο έλικόπτερο του Ζορρό. Πλάϊ σ' αυτό, πεσιμένος κάτω στη γή, δεμένος χειροπόδαρα, εϊναι ένας άληθινός γίγαντας και σ' όλη την περιοχή, σπαρμένοι και διαμελισμένοι κυριολεκτικά,

κάτι άνθρωποι που φορούν στα κεφάλια τους κάτι παράξενες κουκούλες.

Απ' αυτούς τους τελευταίους δεν έχει απομείνει κανείς ζωντανός.

Ο μόνος ζωντανός είναι ο δεμένος γίγαντας.

Αυτόν τον αρπάζουν λοιπόν στα χέρια μιὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίστασι καὶ τὸν παίρνουν μαζί τους.

Τὸ ἐλικόπτερο δὲν μποροῦν νὰ τὸ πάρουν, οὔτε ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἰδέα πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ὀδηγήσουν καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀφίνουν στὴ θέσι του, μὲ σκοπὸ νὰ τρέξουν καὶ νὰ ποῦν γι' αὐτὸ σπὸν ἀρχηγό τους ὅποτε ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ τοὺς πῇ τί θὰ κάνουν σχετικὰ.

Πραγματικὰ ἔτσι καὶ γίνεται.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πάντσο Γίγαντας μεθυσμένος ἀπὸ τὴν τρομερὴ νίκη του, κυνηγάει στὴ ζούγκλα τοὺς τελευταίους ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ποὺ φεύγουν πανικόβλητοι, τὸ ἀπόσπασμα ξαναγυρίζει στὸ ἀδαμαντωρυχεῖο μὲ τὸν αἰχμάλωτο "Ελ Ρέϋ καὶ οἱ συμμορίτες ἀναφέρουν στὸν ἀρχηγό τους γιὰ τὸ ἐλικόπτερο.

Τὰ μάτια τοῦ ἀπαίσιου κακούργου λάμπουν ἄγρια.

"Ενα ἐλικόπτερο εἶναι παρὰπάνω ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὰ φοβερά σχέδιά του καὶ μοιάζει σὰν νὰ τοῦ τὸ ἔχει στείλει μὲς στὰ χέρια του ὁ σατανὰς ὁ κύριός του...

Χωρὶς χρονοτριβὴ διατάζει

τοὺς ἄντρες του νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται.

"Ετσι καὶ γίνεται...

Σὲ λίγο φτάνουν στὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ὁ Πάντσο Γίγαντας ὅπως εἶδαμε, ἔχει ἤδη πάρει τὸ Μαῦρο Πουλὶ καὶ ἔχει ἀπομακρυνθῇ καὶ ὁ κακούργος μένει μὲ τὴν χαρὰ ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀγωνία, ποῖός νὰ εἶναι τάχα αὐτὸς ποὺ τὸ πῆρε.

Φοβᾶται ὅτι ὅποιος κι' ἂν εἶναι θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς κάποια σχέσι μὲ τὸν καινούργιο αἰχμάλωτό του καὶ θὰ τὸν ἀναζητήσῃ ὅπωςδὴποτε, πράγμα ποὺ θὰ τοῦ δημιουργήσῃ ἴσως κινδύνους...

«Κινδύνους ἀλλὰ καὶ ἐλπίδες συγχρόνως ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναβρῶ αὐτὸ τὸ περίφημο ἐλικόπτερο, ποὺ τόσο μοῦ χρειάζεται, γιὰ νὰ φορτώσω τὰ διαμάντια καὶ νὰ παρατήσω ἐδῶ πέρα, στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ... τοὺς καλούς μου συνεργάτες!...», συλλογίζεται.

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ξαναγυρίζει στὸ ἀδαμαντωρυχεῖο καὶ βάζει τοὺς ἄντρες του νὰ χουν τὸν νοῦ τους, διπλασιάζοντας τὶς σκοπιές τους...

...ΠΑΝΤΣΙΑΔΑ!

ΚΑΗΜΕΝΟΣ ὁ Πάντσο Γίγαντας περνάει ἀληθινὴ Ὀδύσσεια τὶς ἐπόμενες ὥρες, πού, ἂν ὑπῆρχε ἓνας Ὀμηρος νὰ τὴν συνθέσῃ εἰδικῶς

γι' αυτόν, θὰ τὴν ὀνόμαζε βέβαια... Παντσιάδα!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει στὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό καὶ τὸ ἀπογειώνει μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτάκι του, μιὰ ποὺ ἔχει ἐκτελέσει τὴν ἀποστολὴ του, ἀντιλαμβάνεται μὲ ἀνησυχία ὅτι ἔχει... χάσει τὸν προσανατολισμό του!

Μὲ τὸ νὰ γυρίζῃ ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ τόσες ὥρες μέσα σ' αὐτὸ τὸ τελείως ἄγνωστο μέρος, ἔχει φτάσει νὰ μὴν ξέρῃ ποῦ πηγαίνει κι' ἂν ἡ τοποθεσία αὐτὴ εἶναι Βόρεια, Δυτικὰ, Ἀνατολικὰ ἢ Νότια ἀπὸ τὴν... Κάζα ντὲς Ὁμπρες, δηλαδὴ τὸ περίφημο Σπίτι τῶν Ἰσκιων, ποὺ εἶναι ἡ κατοικία του, ἐνάμισυ χιλιόμετρο ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, τὴν Ἀθιέντα ντὲλ Σόλ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς καὶ νὰ μὴν τὰ εἶχε μπερδέψει τόσο ἀπὸ τὴν ἀρχή, πάλι θὰ ἔχανε τὸν προσανατολισμό του ἐδῶ πέρα στὴ Χαμένη Γῆ, ποὺ ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, ἡ πυξίδα δὲν δείχνει πραγματικὰ τὸν Βορρὶα ἀλλὰ ἓνα ἄλλο σημεῖο μὲ πάρα πολὺ μεγάλη ἀπόκλιση!...

Ἔτσι ὁ κακομοῖρης ὁ νάνος πηγαίνει - πηγαίνει καὶ μακάρι ν'ἄξερε κι' ὁ ἴδιος ποῦ!

Καὶ σὰν νὰ μὴ φτάνουν ὅλ' αὐτά, ἔρχεται πολὺ γρήγορα καὶ τὸ τέλος τῆς γενναιότητός του, ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὰ φρούτα ποὺ ἔφαγε μέχρι σκασμοῦ!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ γενναιότης ἔχει κρατήσῃ πολὺ λιγώτερο ἀπὸ τὴν προηγούμενη καὶ ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἀκριβῶς ἔφαγε πάρα πολλὰ καί... τὰ συνήθισε ὁ ὀργανισμός του!

Ἔτσι ξαφνικὰ καὶ ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει ὁ νάνος, κυριεύεται ἀπὸ μαῦρο τρόμο, μόνο καὶ μόνο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι βρίσκεται στὸν ἄερα, ἔχει τὸ κενὸ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει καὶ πὼς θὰ γυρίσῃ στὸν τόπο του καὶ ἐπὶ πλέον βρίσκεται καὶ σ' ἓνα ἄγνωστο μέρος μεγάλου θανάσιμους κινδύνους!

Ὅλα' αὐτὰ εἶναι ἔτσι μαζεμένα, περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ ἓνας φυσιολογικὸς Πάντσο Γίγαντας, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις τῶν παράξενων φρούτων τῆς ζούγκλας τοῦ Ἀνω Ἀμαζονίου.

Μόλις προλαβαίνει μὲ δυὸ κουδέντες νὰ βάλῃ τὸν «μηχανικὸ πιλότο» καί... λιποθυμᾷ!

Πόση ὥρα μένει ἔτσι λιποθυμισμένος;

Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν μάρτυρες σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση.

Πάντως ἂν ὑπῆρχε ὁ Ὁμηρος ποὺ λέγαμε καὶ πιὸ πρὶν, θὰ περιέγραφε ἀσφαλῶς ὑπέροχα, τὶς περιπλανήσεις τοῦ Μαύρου Πουλιού μὲ τὸν κοιμισμένο Πάντσο Γίγαντα, πάνω ἀπὸ τὶς ἀπέραντες καὶ ἀνεξερεύνητες ζούγκλες τῆς Χαμένης Γῆς...

Κι' ὅταν καμμιά φορὰ ξυπνάει ἀπὸ τὴν λιποθυμία του,

ἀρχίζει καινούργιος τρόμος καὶ πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν προηγούμενο, ἀφοῦ τώρα ἔχει ἐπὶ πλεόν καὶ τὴν ἔννοια ὅτι τοῦ τελειώνει ἡ καύσιμη ὕλη τοῦ Μαύρου Πουλιού καὶ θὰ πρέπει νὰ προσγειωθῇ τὸ γρηγορώτερο, ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὸ διαλύσῃ κάτω στὴ γῆ καὶ νὰ διαλυθῇ κι' αὐτὸς μαζί του γιατί αὐτὰ τὰ πράγματα ἔτσι πάνε!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ προσγειωθῇ.

Σ' αὐτὴ τὴν σκέψι κάνει ὅ,τι θᾶκανε ὁ καθένας, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καὶ τίποτ' ἄλλο πὺ νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ κανεῖς:

Σκύβει καὶ κυττάζει ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του νὰ δῇ τί γίνεται...

Βλέπει τὸ λοιπὸν μιὰ ἀπέραντη κοιλάδα, πὺ τὸ παράδοξο μ' αὐτὴν, εἶναι τὸ χρῶμα της, πὺ ὁ Πάντσο Γίγαντας τουλάχιστον, δὲν τὸ ἔχει ξαναδῇ ποτέ του σὲ ἄλλη κοιλάδα.

Ὡστόσο δὲν ἔχει καὶ χρό-νο γιὰ χάσιμο.

Τὸ ὅτι ὑπάρχει ἡ κοιλάδα αὐτή, εἶναι μεγάλη δουλειά, τὴ στιγμὴ πὺ τελειώνει ἡ καύσιμη ὕλη του καὶ μπορεῖ νὰ κατέβῃ ἀμέσως χωρὶς κινδύνους νὰ τσακιστῇ.

Μιὰ καὶ δυὸ τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας χάνει ὕψος κι' ἔρχεται ν' ἀγγίξῃ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Δὲν τοῦ μένουν πιά παρὰ μόνο ἐλάχιστα μέτρα πὺ ὅσο πάνε λιγοστεύουν κι' αὐτά.

Ὁ Πάντσο ρίχνει μιὰ τε-

λευταία ματιὰ γιὰ νὰ δῇ ἂν ἀκούμπησε κάτω ἢ ὄχι καὶ τότε...

Τότε τὰ ματάκια του γουρλώνουν σὰν πιάτα καὶ στριφογυρίζουν σὰν ρουλεμάν.

Κοντεύουν νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Καὶ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι τούτῃ τῇ φορά, ὄχι ὁ Πάντσο Γίγαντας ἀλλὰ ὁ πιὸ γενναῖος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου νὰ βρισκόταν στὴ θέσι του, πάλι τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὴν ἴδια φρίκη περίπου μαζί του θὰ ἔνοιωθε, γιατί τέτοια κοιλάδα δὲν ξανάγινε ποτὲ πάνω στὴ γῆ!

Εἶναι μιὰ κοιλάδα πὺ εἶναι ὁλόκληρη γεμάτη μὲ φίδια!

Φίδια τεράστια, πολύχρωμα, δράκοντες πραγματικοί, βόες, κροταλίες, κόμπρες, συσφιγκτήρες, ὅλων τῶν λογίων τὰ ἔρπετά, μικρά, μεγάλα, μικρούτσικα καὶ πελώρια, δηλητηριώδη, καὶ μὴ, τόσα πολλὰ, πὺ βρίσκονται κυριολεκτικὰ τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ δὲν μπορεῖς νὰ διακρίνῃς σ' ἓνα σημεῖο τῇ γῇ καὶ γι' αὐτὸ κι' ὁ καυμένος ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶδε κάπως διαφορετικὰ τὸ χρῶμα αὐτῆς τῆς κοιλάδας ἀπὸ ψηλά, ἀφοῦ δὲν ἦταν τὸ χρῶμα τῆς κοιλάδας ἀλλὰ τῶν φιδιών μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι σκεπασμένη ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ!

— Μαμακούλα μου, σκουλήκια!, τσιρίζει ὁ φουκαρὰς ὁ Πάντσο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι πολλὴ ὥρα πὺ ἂν γινόταν διαγωνισμὸς γιὰ τὸν μεγαλύ-

τερο ήρωα του κόσμου, θα βγαίνει όπωσδήποτε πρώτος!

Πάει να λιποθυμίση από την τρομάρα του αλλά ένα πελώριο τέρας πηδάει προς τα επάνω για ν' αρπάξη τη ρόδα του Μαύρου Πουλιού που κατεβαίνει προς τη γή, πιστεύοντας ασφαλώς με τη φιδίσια του νοοτροπία ότι θα πρόκειται για τίποτα φαγώσιμο.

Ενστικτωδώς ο Πάντσο τινάζει το χεράκι του και ανυψώνει το «στικ» του έλικοπτέρου.

Εκείνο τινάζεται λίγα μέτρα ψηλά αλλά ταυτόχρονα ανάβει ένα κόκκινο ηλεκτρικό φωτάκι, βαράει κι' ένα κου-

δούνι σαν σειρήνα, ή έως τώρα έντελώς άθόρυβη μηχανή του κάνει ένα «τσάφ - τσάφ», το ρολόϊ που δείχνει την ποσότητα της καυσίμου ύλης βγάζει έναν αναστεναγμό και το σκάφος ξανακατεβαίνει κάτω και κάθεται πάνω στα φίδια χωρίς να ζητήση καθόλου συγγνώμη!

Εκείνα σφυρίζουν μανιασμένα, άγανακτισμένα γι' αυτή την άνήκουστη τόλμη του παράξενου εκείνου πτηνού.

Χύνονται όλα μαζί καταπάνω του για να το φάνε.

Όσα όμως άπ' αυτά δαγκώνουνε το άτσαλένιο έξωτε- ρικό του, φτύνουνε τα δόντια τους, σφυρίζοντας με τέτοιο

‘Η άλυσίδα έχει σπάσει!

τρόπο που σημαίνει ότι βλαστημάνε.

Τὰ ἄλλα που φαίνονται λιγάκι πιὸ τυχερὰ καὶ δαγκώνουν τὶς ρόδες, δὲν τὴν παθαίνουνε ἔτσι.

Ἀκούγονται κάτι «μπάμ» καὶ οἱ ρόδες παραδίδουν τὸ πνεῦμα.

Ἕνας βόας που τρώει τὴν ἐξάτμισι τοῦ πεπιεσμένου ἀέρα στὰ μούτρα, πέφτει ἀνάσκελα, λιπόθυμος, σφυρίζοντας πένθιμα.

Οἱ ρόδες τοῦ Μαύρου Πουλιού γίνονται μεζεδάκια!

Σὲ λίγες στιγμές δὲν ὑπάρχει οὔτε κομματάκι ἐλαστικῆς γιὰ δείγμα ἐπάνω τους.

Δὲν θέλει νὰ ἰσχυριστῇ κανεὶς ὅτι τὰ φίδια τρελλαίνονται γιὰ τὸ καουτσούκ ἀλλὰ ὅταν σκεφθῇς πὼς τόσα χρόνια μέσα σ' ἐκείνη τὴν κοιλάδα δὲν ἔχουν κανένα ἄλλο φαΐ, παρὰ τὸ καθένα τρώει τὴν κοιλιὰ τοῦ ἄλλου που ἔχει πέσει ἀπὸ πάνω του, εἶναι καὶ τὸ λάστιχο, βέβαια, κάποια ποικιλία!

Μιὰ κόμπρα κι' ἓνας κροταλίας τραβᾶνε ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες ἓνα κομμάτι σαμπρέλλα, ποίος θὰ τὸ πρωτοφάει καὶ ξαφνικὰ ἐκεῖνο σπάει στὴ μέση καὶ τοὺς ἔρχεται καὶ τῶν δυονῶν στὰ μούτρα μὲ φόρα καὶ γίνεται τέτοιο γλέντι που γελᾶνε καὶ οἱ ὀχιές!

Αὐτὰ μὲ τὰ φίδια. Κι' ὁ μόνος που δὲν γλεντάει καθόλου, εἶναι ὁ Πάντσο Γίγαντας.

Ὁ κακομοίρης ἔχει γίνε πιὸ ἄσπρος ἀπὸ ἄγραφο χαρ-

τὶ καὶ κάνει προσευχὲς καὶ ξόρκια προσπαθώντας νὰ μὴ λιποθυμήσει.

Ἀλλὰ τὰ τέρατα αὐτῆς τῆς ἀνήκουστης κοιλάδας ἔχουν σκαρφαλώσει ἐπάνω στὸ διαφανὲς κουβούκλιο τοῦ Μαύρου Πουλιού καὶ κάνουν παρέλασι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνεκδιήγητου νάνου.

Μὲ τὸ ἐνστικτό τους, μόνο που τὸν βλέπουν καταλαβαίνουν ὅτι ὁ Πάντσο δὲν εἶναι σὰν τὰ ἀτσαλένια ἐξαρτήματα τοῦ σκάφους καὶ θὰ μπορούσαν νὰ τὸν καταβροχθίσουν μιὰ χαρά.

Δὲν βρίσκουν ὅμως ἀπὸ που μπορούν νὰ μπουν ἐκεῖ μέσα που εἶναι κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐπιθυμία τους.

Ὁ Πάντσο αὐτὲς τὶς στιγμές λιποθυμᾷ καὶ ξελιποθυμᾷ τουλάχιστον ἑκατὸ φορές στὴ γραμμή!

Αὐτὸ τοῦ συμβαίνει γιὰτὶ ὁ τρόμος του εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ κάθε προηγούμενη φορὰ καὶ τὴν ὥρα που λιποθυμᾷ, ὑποσυνείδητα θυμᾶται τὰ φίδια καὶ ἀπὸ τὴ λαχτάρει συνέρχεται καὶ πάλι γιὰ νὰ προσπαθήσει νὰ βάλη μπρὸς τὸ Μαύρο Πουλί καὶ νὰ φύγει ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη κοιλάδα, βλέπει ὅμως πάλι τὰ τέρατα καί... ξαναλιποθυμᾷ!

Τέλος, μιὰ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς φορές, ὁ ἀπίθανος νάνος καταφέρνει καὶ παίρνει τὴν καινούργια συμπεπυκνωμένη μπαταρία που πρέπει νὰ βά-

λη στη θέση της παλιάς για να μπορέσει να ξεκινήσει πάλι το σκάφος.

Μόλις γίνεται αυτό, πατάει δυο-τρεις μοχλούς αλαφιασμένος.

Δεν έχει καμμιὰ διάθεσι καὶ καθόλου καιρὸ νὰ προσέξῃ ὥστε ἡ ἀπογείωσις νὰ γίνῃ μὲ ὅλους τοὺς κανόνες.

Βιάζεται νὰ ἀπομακρυνθῇ τὸ συντομώτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ κολασμένα τέρατα τῆς φοβερῆς κοιλάδας.

Βλέπεις λοιπὸν τὸ Μαῦρο Πουλὶ καὶ γίνεται σφαίρα ποὺ τινάζεται πρὸς τὸν οὐρανό.

Τὰ φίδια ποὺ εἶναι καβαλημένα ἐπάνω του, οὔτε προλαβαίνουν νὰ ἀποχαιρετήσουν τ' ἀδέρφια καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς ἀπὸ κάτω.

Κατατρομαγμένα, λαφιασμένα, κατρακυλᾶνε πάνω στὰ λεία μέταλλα κι' ἔρχονται κάτω ἀπὸ τρομερὸ ὕψος, γιὰ νὰ σκοτωθοῦν κι' αὐτὰ καὶ τὰ ἄλλα ποὺ τὰ τρῶνε στὸ κεφάλι τους!

“Ὅλα τὰ υπόλοιπα βρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν ἑνὸς καλοῦ γεύματος κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε πιά ἄλλη δουλειὰ μὲ τὴν κοιλάδα τῶν φιδιῶν, γιὰτὶ τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο μὲ τὴ φόρα ποῦχει πάρει, ἔχει φτάσει σὲ μιὰ στιγμή πάνω στὸν οὐρανὸ τῆς Χαμένης Γῆς, δηλαδή στὰ μαῦρα σύννεφα ποὺ τὴ σκεπάζουν ὁλόκληρη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὡς τὴν ἄλλη.

Πετάγεται ἀπὸ τὴν πάνω μεριά τους καὶ μοιάζει σὰν τὸν μισοπνιγμένο ποὺ ἔχει

φτάσει ἐπὶ τέλους στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ πετιέται μὲ πολὺ μεγάλη λαχτάρα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας βλέπει τὴ γνωστὴ του ζούγκλα καί.. πάει ἡ καρδιά του στὴ θέση τῆς.

Ἀναπνέει μὲ μεγαλύτερῃ ἄνεσι.

Τὰ ματάκια του γουρλωμένα βλέπουν καὶ ἀναγνωρίζουν ἀκόμα καὶ τὴν τοποθεσία ποὺ ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

— Γιὰ δές!, τσιρίζει ὁλομόναχος καὶ μὲ ἀπέραντο θαυμασμό. Τίποτα δὲν ἦταν ἀλήθεια ἀπ' ὅλ' αὐτά! Ἀπλῶς κοιμώμουνα φαίνεται κι' ὄνειρεύτηκα!

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του καὶ βλέπει ἓνα τρομαχτικὸ στὴν ὄψι ἔρπετό ποὺ ἔχει ἀπομείνει ἐπάνω στὸ διάφανο κουβούκλιο τοῦ ἐλικοπτέρου.

Τὸν κυττάζει κι' ἐκεῖνο μὲ τὰ ρουμπινένια, ὁλοκόκκινα ματάκια του καὶ τινάζει ἔξω τὴ διχαλωτὴ του γλώσσα!

Ὁ Πάντσο πάει νὰ πεθάνῃ τὴν πρώτη στιγμή ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

Ὑστερα ὅμως θυμάται πῶς πρὶν λίγο εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τόσο πολλὰ τέρατα, ποὺ αὐτὸ τὸ ἓνα τώρα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φτάσῃ μέχρι λιποθυμίας.

— Στάσου καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, βρωμοσκούλικο! τσι-

βίζει θυμωμένος και αρπάζει
τὸ κουμπὶ τοῦ ντὶ - ντὶ - τί
καὶ τὸ πατάει!

Παλιὰ μας τέχνη κόσκινο
δηλαδὴ!

Ένα λευκό, πηχτὸ σύννε-
φο ἀτμοῦ έντομοκτόνου βγαί-
νει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ
Μαύρου Πουλιού καὶ τυλίγει
ὀλόκληρο τὸ σκάφος.

Τὸ φίδι — τὸ τελευταῖο
φίδι ποὺ ἔχει μείνει ἐπάνω
τοῦ ἀπὸ τὰ τόσα — ἀναπνέ-
ει τὸ ντὶ - ντὶ - τί καὶ ἄλλοι-
θωρίζουν τὰ χάντρινά ματά-
κια του.

Κουλουριάζεται καὶ πέφτει
κάτω ἀναίσθητο καὶ δὲν τὸ
ξαναβλέπει πιά κανεὶς ἀπὸ
αὐτὴ τὴ στιγμή.

Καὶ μόλις τὸ σύννεφο τοῦ
έντομοκτόνου ἀραιώνει καὶ δι-
αλύεται καὶ ὁ Πάντσο μπο-
ρεῖ νὰ δῇ ἐλεύθερα κάτω ἀπὸ
τὰ πόδια του, βλέπει τὸν με-
γάλο του φίλο, τὸν Ζορρό
τῆς Ζούγκλας, ποὺ προχωρεῖ
μὲ βιαστικὸ βῆμα πρὸς τὴν
Χαμένη Γῆ.

Καθὼς τὸ ἀεροσκάφος του
εἶναι έντελῶς ἀθόρυβο καὶ κα-
θὼς κι' ἐκεῖνος φαίνεται τό-
σο βιαστικὸς, δὲν ἔχει ἀντι-
ληφθῇ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Μαύρου
Πουλιού ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφά-
λι του καὶ πηγαίνει στὰ ἴ-
σια.

Τοῦ Πάντσο Γίγαντα τὰ
μάτια κοντεύουν νὰ τοῦ πε-
ταχτοῦν ἔξω καὶ νὰ τοῦ πέ-
σουν κάτω νὰ τὰ χάσῃ, ἀπὸ
τὴ μεγάλη χαρὰ του.

Ἀνοίγει τό.. καπὸ μὲ τὸ

χέρι του καὶ φωνάζει μὲ τὴν
στριγγιὰ καὶ τσιριχτὴ φωνή
του:

— "Εἰ! Ζορρέ!... "Αντε;
χρυσέ μου!... Μαῦρα μάτια
κάνουμε νὰ σὲ δοῦμε! Κοντέ-
ψανε νὰ μᾶς φᾶνε τὰ σκου-
λήκια!...

Ο ΓΙΓΑΣ

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΤΕΡΑΤΩΔΗΣ κα-
κούργος ποὺ ἔχει μετατρέψει
σὲ εἴλωτες τοὺς ἀστυνομικοὺς
τοῦ Περέθ καὶ τοῦ σενιὸρ
Γκονζάλες, κυττάζει μὲ πολὺ
μεγάλὴ χαρὰ τὸν Ἑλ Ρεϋ.

— Στὸν οὐρανὸ τὸν γύ-
ρεῦα καὶ στὴ γῆ τὸν βρίσκω!
μουρμουρίζει μὲ ἄγρια λάμψι-
στις κόρες τῶν ἑμμάτων κα-
κία ματιῶν του: Αὐτὸς μόνος
τοῦ θὰ κάνῃ ἱπερισσόπερὴ
δουλειά, ἀπ' ὅση ὅλοι οἱ ὑ-
πόλοιποι μαζί!...

Καὶ συνεχίζει μὲ μιὰ ἐπι-
τακτικὴ χειρονομία πρὸς τὸ
μέρος τῶν ἀνδρῶν του:

— Βάλτε τὸν στὸ ὀρυχεῖο,
ἀμέσως! Περᾶστε του τὶς ἄ-
λυσίδες!

Πραγματικὰ μέσα σὲ λίγα
λεπτά, ὁ γιγαντόσωμος Ἑλ
Ρεϋ, μὲ τὶς ἀλυσίδες στὰ χέ-
ρια καὶ στὰ πόδια, βρίσκε-
ται στὸ πλάϊ τοῦ Περέθ, τοῦ
сениὸρ Γκονζάλες καὶ τῶν ἄλ-
λων ἀστυνομικῶν, μ' ἓνα κα-
σμὰ στὰ χέρια κι' αὐτὸς, γιὰ
νὰ ἐργαστῇ μέσα στὸ ὑπο-
χθόνιο ὀρυχεῖο!

Ὁ Περέθ ποὺ τὸν βλέπει

γουρλώνει κάτι μάτια άλλα τόσα.

— 'Ελ Ρέϋ, μουγγρίζει μ' αὐστηρὴ φωνή... ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου σὲ συλλαμβάνω!

'Ο λευκὸς γίγαντας δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ξεσπάσῃ στὰ γέλια πάνω σ' αὐτό.

— 'Ο σενιὸρ Περὲθ εἶναι πολὺ αἰσιόδοξος!, λέει μετὰ μὲ σοβαρὴ φωνή. 'Ο σενιὸρ Περὲθ δὲν πρόκειται νὰ συλλάβῃ ποτὲ πιά κανέναν ἄλλον, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα! 'Ο σενιὸρ Περὲθ θὰ πεθάνῃ ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν 'Ελ Ρέϋ καὶ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἄντρες του!...

'Ο σενιὸρ Γκονζάλες ποὺ ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια, κυττάζει μὲ συμπάθεια τὸν λευκὸ γίγαντα.

"Εχει, βέβαια, ἀκουστὰ γιὰ τὸν περίφημο 'Ελ Ρέϋ, ἀφοῦ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔχει στείλει στὸ 'Ελ Χόκλο ἡ κεντρικὴ Διοίκησι τῆς ἀστυνομίας τῆς χώρας.

Ὅμως τὸ πρόσωπο τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἀνθρώπου τοῦ προκαλεῖ τὴ συμπάθεια καὶ τοῦ ἐμπνέει τὴν ἐμπιστοσύνη. "Εχοντας μάλιστα ὑπ' ὄψιν του κι' αὐτὸς ὅτι ὁ θάνατός τους παρουσιάζεται ὡς βέβαιος, δὲν μπορεῖ νὰ θυμᾶται καὶ τόσο ζωηρὰ τὸ ἀστυνομικὸ του καθήκον αὐτῇ τῇ στιγμή καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ἡρεμία καὶ τὴ γαλήνη μὲ τὴν ὁποία ὁ 'Ελ Ρέϋ ἀντιμετωπίζει τὸ μέλλον

καὶ τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου.

'Επίσης βλέπει ὀλοκάθαρὰ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν τρέφει κανένα μῖσος γιὰ τὸν Περὲθ, πρᾶγμα ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὴ φωνή του καὶ ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του ὀλόκληρη.

Καὶ εἶναι τὸ λιγώτερο παράξενο γιὰ ἓναν κακοποιὸ νὰ μὴ μισῇ τὸν ἀστυνομικὸ ποὺ τὸν κυνηγᾷ συνεχῶς νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ ποὺ ἀκόμα καὶ μιὰ τέτοια στιγμή σὰν κι' αὐτήν, ἐπιμένει νὰ ἀσκήσῃ.. τὰ καθήκοντά του!

Ταυτόχρονα μὲ τὸν σενιὸρ Γκονζάλες, ἔχει καὶ ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ 'Ελ Ρέϋ καὶ τὰ ἀντιπαθητικὰ μάτια του ἔχουν πετάξῃ ἀστραπὲς θριάμβου.

Τὸ γεμᾶτο σαδισμό καὶ σαρκασμὸ γέλιο τοῦ ἀντηχεῖ παράξενα καὶ ἐπαναλαμβάνεται στοὺς τοίχους τοῦ φοβεροῦ σπηλαίου.

— 'Ακούσατε τί εἶπε ὁ μέγας 'Ελ Ρέϋ; οὐρλιάζει. Χωνέψτε το πὼς δὲν πάρχει καμμιά ἐλπίδα! Καὶ κυττάξτε νὰ μοῦ ξεκολλήσετε ὅσα περισσότερα διαμάντια μπορεῖτε ἀπ' αὐτὸν τὸν βράχο! "Ετσι μπορεῖ νὰ σᾶς λυπηθῶ καὶ νὰ σᾶς σκοτώσω γρήγορα, χωρὶς νὰ ὑποφέρετε πολὺ!

Καὶ ὕστερ' ἀπ' τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ δείχνουν τὴν ὑπερβολικὴν... γενναιοδωρία του, τὸ τέρας φεύγει ἀπὸ ἐκεῖ μέσα καὶ ἀκούγεται μόνον τὸ γέλιο του γιὰ λίγο ἀκόμα, ν' ἀντηχῇ στὶς ὑποχθόνιες ἐ-

κεῖνες στοές, τῆς Χαμένης Γῆς.

Καὶ ἀπὸ τῆ φρίκη ποὺ νοιώθουν ὅλοι, κανεὶς δὲν καταφέρνει νὰ προσέξῃ τὸ παράξενο χαμόγελο ποὺ ἔχει ἀντίσει στὰ χεῖλια τοῦ γιγαντώσωμου Ἑλ Ρέϋ.

Γιατὶ ὁ βασιλιάς τῆς ζούγλας κάθε ἄλλο παρὰ ἔχει χάσει τὶς ἐλπίδες του κι' ἂν μίλησε ἔτσι προηγουμένως, ἦταν ἀκριβῶς γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἀπαίσιο κακοῦργο...

Ἀφήνει καὶ περνάει ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ πῇ καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα, ποὺ νὰ δείχνῃ πῶς κάνει σχέδια μέσα στὸ μυαλό του...

Δουλεύει κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους καὶ ἡ ἀξίνα κάνει ὄχι χρυσές ἀλλὰ.. διαμαντένιες δουλειές στὰ ἀκάτανίκητα χεῖρια του!

Κάποτε ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας τελειώνει.

Οἱ φρουροὶ φωνάζουν νὰ σταματήσουν καὶ τοὺς παίρνουν καὶ τοὺς ὀδηγοῦν πίσω στὴ φυλακὴ τους, ὅπου τοὺς δένουν στὴν μακρὰ ἀλυσίδα

ποὺ περνάει ἀπὸ τὸν θράχο καὶ φεύγουν.

Τώρα οἱ αἰχμάλωτοι ἔχουν μείνει μόνοι.

Τότε ὁ Ἑλ Ρέϋ σήκώνεται ὄρθιος, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ ὕστερα τεντώνει μὲ δύναμι τὰ χεῖρια του...

Ἡ ἀλυσίδα ποὺ δένει αὐτὰ τὰ τελευταῖα, στενάζει ἀπελπισμένα. Οἱ κρίκοι ἀνοίγουν σιγὰ - σιγὰ καὶ τέλος ἀκούγεται ἓνα δυνατὸ «κράκ».

Ἡ ἀλυσίδα ἔχει σπάσει!

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ζούγκλας ἔχει τὰ χεῖρια του ἐλεύθερα!

Σ' ἓνα λεπτὸ ἀρπάζει καὶ λυγίζει καὶ τὴν ἀλυσίδα ποὺ δένει τὰ πόδια του καὶ εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερος μέσα στὴν ἴδια φυλακὴ μὲ τοὺς ἀλυσόδεμένους ἀστυφύλακες, τὸν Περέθ καὶ τὸν σεμιὸρ Γκονζάλες...

Οἱ δυὸ αὐτοὶ μάλιστα ποὺ εἶναι κοντά του καὶ τὸν βλέπουν, ἔχουν γουρλώσει τὰ μάτια τους ἄλλα τόσα, μὴ μπόρῶντας νὰ πιστέψουν σὲ τέτοια τρομακτικὴ δύναμι..

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Σὲ δύο περίπου ἑβδομάδες, κυκλοφορεῖ ἓνα ἀνάγνωσμα ποὺ γοήτευσε τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ἄφησε ἐποχή:

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πρόκειται γιὰ τὸν θρυλικὸ Ὑπεράνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦρθε ἀπὸ κάποιον ἄλλο πλανήτη προικισμένος μὲ ἐκπληκτικὲς ἱκανότητες: Πετᾷ χωρὶς φτερά. ἔχει δύναμι χιλίων ἐλεφάντων εἶναι ἄπρωτος στὶς σφαῖρες καὶ στὰ χτυπήματα, ἔχει μάτι ποὺ βλέπει ἀκόμη καὶ στὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι καὶ ἔχει ἓναν πολῦτιμο βοηθό... τὸν ἀτρόμητο Κοντοστούπη, τὸν πιὸ γενναῖο στὴ φαντασία καὶ πιὸ δειλὸ στὴν πραγματικότητα ἄνθρωπο τοῦ κόσμου! Καί, κάθε φορὰ ποὺ ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει, ὁ Ὑπεράνθρωπος δρᾷ κεραυνοβόλα καὶ συντριπτικά! Καὶ μαζί του δρᾷ καί... λιποθυμᾷ ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Θὰ γοητεύση καὶ θὰ ἐνθουσιάσῃ!

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 23 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ο ΖΟΡΡΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Εἶναι τὸ τέλος τῆς τρομερότερης περιπέτειας τοῦ
Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, τοῦ Ἑλ Ρέϋ καὶ τῆς Νάγιας...

Τὸ τέλος τῆς περιπέτειας τοῦ ἀνεκδιήγητου Πάντσο
Γίγαντα, ποὺ θὰ σᾶς κάνη νὰ γελάσετε μὲ τὴν καρδιά σας.

Ο ΖΟΡΡΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

